

	Νικολάου: Εκπαίδευση και Ταυτότητα στη Διασπορά, 2010	Πηγή: Ο ορισμός της έννοιας της μειονότητας του Νίκου Πρεντουλή http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp
1	Οι πρώτες μειονότητες που απασχόλησαν τη διεθνή κοινότητα ήταν οι θρησκευτικές. Μέχρι το 1815, οι διάφορες διεθνείς συμφωνίες που αναφέρονταν στην προστασία πληθυσμιακών ομάδων είχαν ως αποκλειστικό αντικείμενο τα ζητήματα θρησκευτικής ελευθερίας. Εκείνη τη χρονιά γίνεται για πρώτη φορά στο συνέδριο της Βιέννης, λόγος περί μειονοτικών γλωσσών. Η σταδιακή υποχώρηση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας με τη συνακόλουθη δημιουργία νέων κρατών επέφερε κάποια κινητικότητα στα ζητήματα αυτά. (Βιβλίο, σελ. 28)	Οι πρώτες μειονότητες με την προστασία των οποίων ασχολήθηκε η διεθνής κοινότητα ήταν οι θρησκευτικές. Μέχρι δε το 1815 οι διάφορες διεθνείς συμφωνίες που αναφέρονταν (και) σε προστασία πληθυσμιακών ομάδων είχαν ως αποκλειστικό αντικείμενο ζητήματα θρησκευτικής ελευθερίας. Μόλις εκείνη τη χρονιά, στο Συνέδριο της Βιέννης γίνεται λόγος για χρήση μειονοτικών γλωσσών. Ακόμα, η σταδιακή υποχώρηση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας με τη συνακόλουθη δημιουργία νέων κρατών επιφέρει κάποια κινητικότητα στα ζητήματα αυτά. Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp
2	Σε αυτά περιλαμβάνονται το Πρωτόκολλο του Λονδίνου (1830) με το οποίο η Ελλάδα ανεξαρτητοποιείται και επίσημα πλέον, και αναλαμβάνει την προστασία των θρησκευτικών δικαιωμάτων των μουσουλμάνων, καθώς και η Συνθήκη του Βερολίνου (1878), που υποχρεώνει την Υψηλή Πύλη να σεβαστεί τα δικαιώματα των χριστιανών που διαβιούν στην επικράτειά της. (Βιβλίο, σελ. 28)	Ας σημειωθούν, από αυτή την εποχή, το Πρωτόκολλο του Λονδίνου (1830) με το οποίο ανεξαρτητοποιείται η Ελλάδα, που με τη σειρά της αναλαμβάνει την προστασία των θρησκευτικών δικαιωμάτων των μουσουλμάνων, και η Συνθήκη του Βερολίνου (1878) που υποχρεώνει την Υψηλή Πύλη να σέβεται τα δικαιώματα των χριστιανών που διαβιούν στην επικράτειά της. Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp
	Η περίοδος του Μεσοπολέμου έχει να επιδείξει αξιοσημείωτο αριθμό διεθνών συνθηκών που αφορούν την προστασία των μειονοτήτων, ενώ σημαντική υπήρξε η δράση που ανέπτυξε το Διαρκές Δικαστήριο Διεθνούς Δικαιοσύνης με τις οκτώ	Κατά το Μεσοπόλεμο, υπάρχει αξιοσημείωτος αριθμός διεθνών συνθηκών σχετικά με την προστασία των μειονοτήτων, αλλά και πιο σημαντική είναι η δράση που αναπτύσσει το Διαρκές Δικαστήριο Διεθνούς Δικαιοσύνης με τις οκτώ γνωμοδοτήσεις του σχετικά με

3	<p>γνωμοδοτήσεις του πάνω σε θέματα μειονοτήτων. Δυστυχώς η Κοινωνία των Εθνών δεν θα μπορέσει να διαδραματίσει τον ρόλο που είχαν οραματιστεί οι εμπνευστές της. Η υπονόμηση του συστήματος από τις χώρες μέλη, κυρίως για πολιτικούς λόγους, η μη συμμετοχή των μειονοτήτων στη διαδικασία ελέγχου των καταγγελιών, αλλά και η εκ μέρους τους κατάχρηση των δικαιωμάτων που τους παρασχέθηκαν υπήρξαν οι βασικές αιτίες για την αποτυχία του πρώτου διεθνούς συστήματος προστασίας των μειονοτήτων. Τα κράτη δεν ήταν έτοιμα να δεχθούν ένα διεθνές δικαιοδοτικό όργανο, πολύ περισσότερο μάλιστα όταν το τελευταίο λειτουργούσε στο πλαίσιο ενός συστήματος χωρίς ξεκάθαρους στόχους, με την έννοια ότι η Κοινωνία των Εθνών δεν είχε ενιαία θέση απέναντι στις μειονότητες. Άλλες χώρες (π.χ. Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία) συνηγορούσαν υπέρ της αφομοίωσης των μειονοτήτων από τα κράτη υποδοχής, ενώ άλλες υποστήριζαν τη διατήρησή τους. Σε ένα τέτοιο κλίμα δεν ήταν δυνατόν να γίνουν πολλά. Το μόνο σίγουρο κέρδος από αυτή την εμπειρία ήταν η εδραίωση της αντίληψης ότι τα μειονοτικά ζητήματα αφορούν τη διεθνή κοινότητα στο σύνολό της και όχι μόνο τα κατά περίπτωση εμπλεκόμενα κράτη. (Βιβλίο, σελ.28, 29)</p>	<p>θέματα μειονοτήτων6. Δυστυχώς, το ΔΔΔΔ, όπως άλλωστε και η ίδια η Κοινωνία των Εθνών, δε θα μπορέσει να διαδραματίσει το ρόλο που ήθελαν οι εμπνευστές του. Η εκ των έσω υπονόμηση του συστήματος από χώρες που συμμετείχαν για πολιτικούς λόγους, η μη συμμετοχή των μειονοτήτων στη διαδικασία ελέγχου των καταγγελιών αλλά και η κατάχρηση εκ μέρους τους των δικαιωμάτων που τους παρασχέθηκαν ήταν οι βασικές αιτίες της αποτυχίας του πρώτου διεθνούς συστήματος προστασίας των μειονοτήτων. Τα κράτη δεν ήταν έτοιμα να αποδεχθούν ένα διεθνές δικαιοδοτικό όργανο, πολύ περισσότερο, μάλιστα, όταν το τελευταίο λειτουργούσε εντός ενός συστήματος χωρίς ξεκάθαρους στόχους γιατί η ΚτΕ δεν είχε ενιαία θέση απέναντι στις μειονότητες. Άλλες χώρες (π.χ. Γαλλία, Μ. Βρετανία) ήταν υπέρ της αφομοίωσης των μειονοτήτων από τα κράτη όπου αυτές υπήρχαν και άλλα κράτη υποστήριζαν τη διατήρησή τους. Σε ένα τέτοιο κλίμα, δεν μπορούσαν να γίνουν πολλά. Το μόνο σίγουρο κέρδος από αυτή την εμπειρία είναι η εδραίωση της αντίληψης ότι τα μειονοτικά ζητήματα αφορούν τη διεθνή κοινότητα στο σύνολό της κι όχι μόνο τα εκάστοτε εμπλεκόμενα κράτη.</p> <p>Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp</p>
	<p>Τα προβλήματα συνεχίστηκαν και μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, αφού οι μαζικές μετακινήσεις πληθυσμών που εφαρμόστηκαν ως λύση, δεν άλλαξαν ουσιαστικά την κατάσταση. Πάντως, τόσο στο πλαίσιο του ΟΗΕ όσο και σε περιφερειακό επίπεδο, κυρίως με τη δράση του Οργανισμού για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (The Organization for Security and Co-operation in Europe), το δεύτερο ήμισυ του 20^{ου} αιώνα σημαδεύεται από μια έντονη δραστηριότητα με στόχο την καθιέρωση δικαίου προστασίας</p>	<p>Τα προβλήματα συνεχίστηκαν και μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, αφού οι μαζικές μετακινήσεις πληθυσμών που εφαρμόστηκαν ως λύση, δεν άλλαξαν ουσιαστικά την κατάσταση. Πάντως, τόσο στο πλαίσιο του ΟΗΕ όσο και σε περιφερειακό επίπεδο, κυρίως με τη δράση της ΔΑΣΕ, το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα σηματοδοτείται από μεγάλη δραστηριότητα στην καθιέρωση δικαίου προστασίας των μειονοτικών ομάδων.</p> <p>Πηγή:</p>

	των μειονοτικών ομάδων (Βιβλίο, σελ. 29)	http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp
4	Από τα διεθνή κείμενα ξεχωρίζουν το άρθρο 27 του Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα του 1966, το κείμενο της Συνάντησης της Κοπεγχάγης για την Ανθρώπινη Διάσταση στα πλαίσια της ΔΑΣΕ το 1990, η Διακήρυξη της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών περί των μειονοτήτων του 1992, καθώς και η Σύμβαση - Πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρώπης υπέρ των μειονοτήτων (βλ. http://lawnet.gr). (Βιβλίο, σελ. 29.)	Από τα διεθνή κείμενα ξεχωρίζουν το άρθρο 27 του Συμφώνου Ατομικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1966, το κείμενο της Συνάντησης της Κοπεγχάγης για την Ανθρώπινη Διάσταση στα πλαίσια της ΔΑΣΕ το 1990, η Διακήρυξη της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών περί των μειονοτήτων του 1992 και η Σύμβαση - Πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρώπης υπέρ των μειονοτήτων. Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp
5	Το 1950, Ο Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ εξέφρασε σε μνημόνιό του την ανάγκη εύρεσης ενός αυστηρού και ξεκάθαρα ορισμού για την έννοια μειονότητα, τονίζοντας παράλληλα ότι η γραμματική ερμηνεία του όρου δεν θα ήταν χρήσιμη, αφού θα περιελάμβανε κάθε είδους κοινότητα, όπως η οικογένεια, οι κοινωνικές τάξεις, οι πολιτιστικές ομάδες κ.ο.κ. Αυτό που χρειαζόταν ήταν ένας σαφής ορισμός ο οποίος θα αναφερόταν σε συγκεκριμένο είδος κοινότητας στα όρια ενός οργανωμένου κράτους και θα διέφερε από την κυρίαρχη κοινωνική-εθνική ομάδα. (Βιβλίο, σελ. 30)	Την ανάγκη εύρεσης ενός αυστηρού ορισμού εξέφρασε ο Γ.Γ. του ΟΗΕ σε μνημόνιό του το 1950, τονίζοντας ¹² ότι η γραμματική ερμηνεία του όρου μειονότητα δεν θα ήταν χρήσιμη, αφού θα περιλάμβανε κάθε είδος κοινότητας όπως η οικογένεια, κοινωνικές τάξεις, πολιτιστικές ομάδες κ.ο.κ. Αυτό που χρειαζόταν ήταν ένας αυστηρός ορισμός αναφερόμενος σε συγκεκριμένο είδος κοινότητας που διαφέρει από την κυρίαρχη ομάδα σε ένα κράτος Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp
	Η υποεπιτροπή του ΟΗΕ για την προστασία των μειονοτήτων απέτυχε σε πολλές περιπτώσεις να πείσει την επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα να υιοθετήσει έναν ορισμό για τη μειονότητα (Shaw, 1992) και τελικά αποφάσισε να προβεί σε μια μελέτη της θέσης των μειονοτήτων στον κόσμο. Υποστήριξε ότι ο όρος «μειονότητα» έπρεπε να	Η υποεπιτροπή του ΟΗΕ για την προστασία των μειονοτήτων απέτυχε σε περιπτώσεις να πείσει την Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα να υιοθετήσει έναν ορισμό για τη μειονότητα ¹³ και τελικά αποφάσισε να προβεί σε μία μελέτη της θέσης των μειονοτήτων στον κόσμο. Για το σκοπό αυτό θεώρησε ότι ο όρος μειονότητα θα "περιλαμβάνει μόνο εκείνες τις μη κυρίαρχες ομάδες

6	<p>«περιλαμβάνει μόνο εκείνες τις μη κυρίαρχες ομάδες ενός πληθυσμού οι οποίες έχουν και επιθυμούν να διατηρήσουν εθνικές, θρησκευτικές ή γλωσσικές παραδόσεις ή χαρακτηριστικά σαφώς διαφορετικά από αυτά του υπόλοιπου πληθυσμού. Οι μειονότητες αυτές πρέπει να συγκροτούνται από ικανό αριθμό ατόμων με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, τα οποία παραπέμπουν στην ιδιαίτερη καταγωγή τους. Προτάθηκε επίσης να λαμβάνονται υπόψη οι συνθήκες υπό τις οποίες σχηματίζεται και αναπτύσσεται μια μειονοτική ομάδα, να εξετάζονται δηλαδή οι λόγοι για τους οποίους μια πληθυσμιακή ομάδα αναγκάζεται να μετακινηθεί από τον τόπο διαμονής της και να εγκατασταθεί σε ένα κράτος (Shaw, 1992) (Βιβλίο, σελ. 30.)</p>	<p>ενός πληθυσμού οι οποίες έχουν και επιθυμούν να διατηρήσουν εθνικές, θρησκευτικές ή γλωσσικές παραδόσεις ή χαρακτηριστικά σαφώς διαφορετικά από αυτά του λοιπού πληθυσμού"14. Επιπλέον, κατά την ίδια πρόταση ορισμού, οι μειονότητες αυτές θα έπρεπε να συνιστώνται από ικανό αριθμό ατόμων ώστε να αναπτύξουν τέτοια χαρακτηριστικά και να επιδεικνύουν σεβασμό στους νόμους του κράτους του οποίου είναι πολίτες. Ακόμα, υποστηρίχθηκε κατά τις σχετικές συζητήσεις ότι θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη και οι συνθήκες υπό τις οποίες δημιουργήθηκε κάποια μειονοτική ομάδα, αν δηλ. η ύπαρξή της οφείλεται σε κάποια συνθήκη ειρήνης ή σε εκούσια μετακίνηση πληθυσμών15.</p> <p>Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp</p>
7	<p>Όπως μπορεί να διαπιστωθεί, τα βασικά σημεία του παραπάνω ορισμού αφορούν: (α) τη μη κυρίαρχη θέση της ομάδας, (β) τον εθν(οτ)ικό, θρησκευτικό ή γλωσσικό χαρακτήρα των παραδόσεών της, (γ) την επιθυμία διατήρησής τους, (δ) έναν επαρκή αριθμό μελών για την ανάπτυξη αυτών των χαρακτηριστικών, και (ε) την κατοχή της ιθαγένειας του κράτους υποδοχής (Τσιτσελίκης, 1996) (Βιβλίο, σελ. 30)</p>	<p>Τα βασικά σημεία του πιο πάνω ορισμού είναι: α) η μη κυρίαρχη θέση της ομάδας, β) ο εθν(οτ)ικός, θρησκευτικός ή γλωσσικός χαρακτήρας των παραδόσεών της, γ) η επιθυμία διατήρησής τους, δ) ο επαρκής αριθμός μελών για την ανάπτυξη αυτών των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών και ε) η κατοχή της ιθαγένειας του φιλοξενούντος κράτους16</p> <p>Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp</p>
8	<p>Η πρόταση της υποεπιτροπής προκάλεσε την κριτική αρκετών μελών της Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, που υποστήριξαν ότι το κριτήριο της επιθυμίας διατήρησης των παραδόσεων της μειονότητας ενδεχομένως να επέτρεπε σε ορισμένες χώρες να αρνηθούν να παράσχουν προστασία σε μειονοτικές ομάδες με πρόσχημα ότι οι τελευταίες δεν</p>	<p>Η πρόταση της υποεπιτροπής προκάλεσε την κριτική αρκετών μελών της επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα που υποστήριξαν ότι το κριτήριο της επιθυμίας διατήρησης των παραδόσεων της μειονότητας ενδεχομένως να επέτρεπε σε ορισμένες χώρες να αρνηθούν προστασία σε μειονοτικές ομάδες με το πρόσχημα ότι οι τελευταίες δεν επιθυμούν τη διατήρηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τους,</p>

	<p>διεκδικούσαν την διατήρηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τους. Μια ακόμη αντίρρηση η οποία διατυπώθηκε ήταν ότι η σκέψη να τονιστούν οι διαφορές ανάμεσα σε τέτοιου είδους ομάδες και στην κυρίαρχη δεν θα μπορούσε να είναι ορθολογική, και ότι πιθανότατα θα δημιουργούνταν προβλήματα με τις χώρες που θέλουν να αφομοιώσουν μειονοτικούς πληθυσμούς (Shaw, 1992) (Βιβλίο, σελ. 30, 31)</p>	<p>ενώ άλλη αντίρρηση ήταν ότι δεν θα ήταν καλή ιδέα να τονιστούν οι διαφορές ανάμεσα σε τέτοιες ομάδες και την κυρίαρχη ομάδα και ότι πιθανότατα θα δημιουργηθούν προβλήματα με τις χώρες που θέλουν να αφομοιώσουν μειονοτικούς πληθυσμούς¹⁸.</p> <p>Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp</p>
9	<p>Το θέμα του ορισμού των μειονοτήτων δεν έπαψε να απασχολεί τον οργανισμό. Αυτό φαίνεται και στο διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ το 1966, το οποίο στο άρθρο 27 περιείχε διάταξη σχετική με την προστασία των μειονοτήτων. Η τελευταία, μοναδική για μεγάλο χρονικό διάστημα, νομικά δεσμευτική και γενικής εφαρμογής διάταξη περί μειονοτήτων (μέχρι την έναρξη ισχύος της Σύμβασης-Πλαισίου του Συμβουλίου της Ευρώπης υπέρ των μειονοτήτων) δεν περιείχε ορισμό της μειονότητας, αν και κατά τη διάρκεια της διαπραγμάτευσης του Συμφώνου έγιναν πολλές σχετικές συζητήσεις και συνεδριάσεις. (Βιβλίο, σελ. 31)</p>	<p>Το θέμα του ορισμού δεν έπαψε, πάντως, να απασχολεί τον οργανισμό, καθώς το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ το 1966 περιέχει στο άρθρο 27 διάταξη που αναφέρεται στην προστασία των μειονοτήτων. Η τελευταία, μόνη για μεγάλο χρονικό διάστημα νομικά δεσμευτική και γενικής εφαρμογής διάταξη περί μειονοτήτων²⁰ (μέχρι την έναρξη ισχύος της Συμβάσεως - Πλαισίου του Συμβουλίου της Ευρώπης υπέρ των μειονοτήτων), δεν περιέχει ορισμό της έννοιας^{21,22}, αλλά κατά τη διάρκεια της διαπραγμάτευσης του συμφώνου έγιναν πολλές σχετικές συζητήσεις και συνεδριάσεις.</p> <p>Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp</p>
10	<p>Τελικά, το 1979 ο καθηγητής Francesco Capotorti, σε έκθεσή του προς την υποεπιτροπή του ΟΗΕ για τις μειονότητες, πρότεινε να ορίζεται ως μειονότητα «κάθε ομάδα αριθμητικά υποδεέστερη του υπόλοιπου πληθυσμού ενός κράτους, σε μη κυρίαρχη θέση, της οποίας τα μέλη, όντας πολίτες αυτού του κράτους, έχουν εθνοτικά, θρησκευτικά ή γλωσσικά χαρακτηριστικά που διαφέρουν από εκείνα του υπόλοιπου πληθυσμού και επιδεικνύουν, έστω έμμεσα, ένα αίσθημα αλληλεγγύης προς τον σκοπό της διατήρησης του πολιτισμού,</p>	<p>Τελικά, το 1979 ο καθηγητής Capotorti σε έκθεσή του προς την υποεπιτροπή του ΟΗΕ για τις μειονότητες προτείνει να θεωρείται ως μειονότητα: "ομάδα αριθμητικά υποδεέστερη του υπολοίπου πληθυσμού ενός κράτους, σε μη κυρίαρχη θέση, της οποίας τα μέλη, όντας πολίτες αυτού του κράτους, έχουν εθνικά(ethnic), θρησκευτικά ή γλωσσικά χαρακτηριστικά που διαφέρουν από εκείνα του υπόλοιπου πληθυσμού και επιδεικνύουν, έστω έμμεσα, ένα αίσθημα αλληλεγγύης, προς το σκοπό της διατήρησης του πολιτισμού, των παραδόσεων, της θρησκείας ή της γλώσσας τους"^{23,24}. Ο παραπάνω</p>

	των παραδόσεων, της θρησκείας ή της γλώσσας τους» (Capotorti, 1991). Ο παραπάνω ορισμός, σχηματοποιημένος ειδικά για το άρθρο 27 του Διεθνούς Συμφώνου, υπογραμμίζει «τη μειοψηφική φύση της μειονότητας και επιχειρεί να διευρύνει τα όρια εντοπισμού της συλλογικής βούλησης που απαιτείται για τη διατήρηση των ίδιων των χαρακτηριστικών της ομάδας» (http://lawnet.gr). (Βιβλίο, σελ. 31)	ορισμός, σχηματοποιημένος ενόψει του άρθρου 27 του Διεθνούς Συμφώνου του 196625, δείχνει να τονίζει τη μειοψηφική φύση της μειονότητας και να διευρύνει τα όρια εντοπισμού της συλλογικής βούλησης που απαιτείται για τη διατήρηση των ίδιων χαρακτηριστικών της ομάδας26. Πηγή: http://legacy.lawnet.gr/pages/eofn/2/meion.asp
11	Στις 25 Απριλίου του ίδιου έτους συλλαμβάνονται στην Κωνσταντινούπολη και εκτελούνται εκατοντάδες Αρμένιοι διανοούμενοι. Στόχος να παραμείνει ο αρμένικος λαός χωρίς πνευματική και πολιτική ηγεσία. Στις αρμένικες επαρχίες της Ανατολίας στρατολογούνται, αποπλίζονται και στη συνέχεια εκτελούνται όλοι οι άνδρες μεταξύ 15 και 62 ετών. Ανυπεράσπιστοι άμαχοι – γυναίκες, γέροι και παιδιά – διώκονται οριστικά από τις προγονικές τους εστίες και οδηγούνται μαζικά στις ερήμους της Συρίας. Καθ' οδόν δέχονται επιθέσεις του τακτικού στρατού αλλά και των άτακτων νομάδων Κούρδων. Οι σφαγές, οι βιασμοί, οι δολοφονίες και οι ληστείες συνθέτουν ένα τραγικό σκηικό και στοιχειοθετούν την πρώτη Γενοκτονία του 2 ^{ου} αιώνα (Χασιώτης, 1999) (Βιβλίο, σε. 52, 53)	Πηγή: ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΛΛΑΔΟΣ http://www.ancg.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=19&Itemid=40 Στις 24 Απριλίου 1915, συλλαμβάνονται στην Κωνσταντινούπολη και εκτελούνται εκατοντάδες Αρμένιοι διανοούμενοι: στόχος να παραμείνει ο Αρμενικός λαός χωρίς πνευματική ηγεσία, χωρίς καθοδήγηση... Στις αρμενικές επαρχίες της Ανατολίας, στρατολογούνται, αποπλίζονται και στη συνέχεια εκτελούνται όλοι οι άρρενες Αρμένιοι ηλικίας 15-62 ετών. Ανυπεράσπιστοι άμαχοι, γυναίκες, γέροι και παιδιά, εκδιώκονται βιαίως από τις πατρογονικές τους εστίες και οδηγούνται μαζικά προς τις αφιλόξενες ερήμους της Συρίας... το Ντερ-ελ-Ζορ..Καθ' οδόν δέχονται τις επιθέσεις του τακτικού στρατού αλλά και των ατάκτων και των Κούρδων νομάδων. Σφαγές, βιασμοί, δολοφονίες, αρπαγές παιδιών, ληστείες...ελάχιστοι επιβιώνουν...
12	Άλλες οργανώσεις και σωματεία μέσω των οποίων δραστηριοποιούνται οι Αρμένιοι της Ελλάδας είναι ο	Πηγή: Η Αρμενική Κοινότητα στην Ελλάδα (21.04.03) http://www.anthropos.gr/spots/armenian_community/ , Νίκος Καλδριμιτζιάν Άλλες οργανώσεις και σωματεία που δραστηριοποιούνται στην

	<p>Αρμένικος Κυανούς Σταυρός, με περιφερειακές διοικήσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και παραρτήματα σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας. Πρόκειται για οργανώσεις γυναικών με ποικίλη δράση στον χώρο της εκπαίδευσης και της κοινωνικής πρόνοιας, όπως για παράδειγμα η αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας προς την Αρμενία (Χασιώτης, 1999)</p>	<p>Ελλάδα είναι ο Αρμενικός Κυανούς Σταυρός με περιφερειακές διοικήσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και με παραρτήματα σε αρκετές τις πόλεις της Ελλάδας. Πρόκειται για τις πολυπληθέστερες αρμενικές οργανώσεις γυναικών με πολύ πλούσια δράση στο χώρο της εκπαίδευσης, της κοινωνικής πρόνοιας καθώς και της αποστολής ανθρωπιστικής βοήθειας προς την Αρμενία.</p>
13	<p>Από τη δεκαετία του 1970, κυρίως όμως μετά τη δεκαετία του 1980, ο προσφυγικής προέλευσης αρμένικος πληθυσμός άρχισε να προσαρμόζεται και να εναρμονίζεται στα δεδομένα της σύγχρονης νεοελληνικής αστικής κοινωνίας. Στα μέσα της δεκαετίας του 1990, όλοι σχεδόν οι Αρμένιοι της χώρας ήταν νομικά αποκατεστημένοι, κοινωνικά ενσωματωμένοι και νομικά κατοχυρωμένοι. (Βιβλίο, σελ. 67)</p>	<p>Πηγή: ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΛΛΑΔΟΣ – Οι Αρμένιοι στην Ελλάδα http://www.ancg.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=21&Itemid=45</p> <p>Τη δεκαετία του 1960 ο προσφυγικής προέλευσης αλλά σταθεροποιημένος πια δημογραφικός πληθυσμός της Ελλάδας, άρχισε να εναρμονίζεται με το επίπεδο της συνολικής νεοελληνικής αστικής κοινωνίας. Στα μέσα της δεκαετίας αυτής όλοι σχεδόν οι Αρμένιοι της χώρας ήταν λίγο πολύ οικονομικά αποκατεστημένοι, κοινωνικά ενσωματωμένοι και νομικά κατοχυρωμένοι</p>
14	<p>Από τα τέλη της δεκαετίας του 1990 μάλιστα, η δραστηριότητα του αρμένικου στοιχείου στην Ελλάδα επεκτάθηκε. Η ανανέωση αυτή οφειλόταν κατά κύριο λόγο στην έξοδο από την ενδοκοινοτική εσωστρέφεια. Η τέταρτη</p>	<p>Πηγή: ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΛΛΑΔΟΣ – Οι Αρμένιοι στην Ελλάδα http://www.ancg.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=21&Itemid=45</p> <p>Στα τέλη της δεκαετίας του 1960 και τις αρχές της δεκαετίας του 1970 άρχισε μια απροσδόκητη σε έκταση διεύρυνση των</p>

	<p>πλέον γενιά Αρμενίων στην Ελλάδα, έχοντας αποκτήσει δυναμισμό, κοινωνική αυτοπεποίθηση και οικονομική ευμάρεια, παρουσιάζει υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης, συμβάλλοντας στην τόνωση της ελληνικής οικονομίας</p> <p>(Βιβλίο, σελ. 67)</p>	<p>δραστηριοτήτων του αρμενικού στοιχείου της Ελλάδας. Η ανανέωση αυτή οφείλεται κατά κύριο λόγο στην έξοδο από την ενδοκοινοτική εσωστρέφεια. Η Τρίτη και η τέταρτη γενιά των Αρμενίων της διασποράς έχοντας αποκτήσει δυναμισμό, κοινωνική αυτοπεποίθηση και οικονομική ευμάρεια, άρχισε αφ' ενός τη συστηματική και οργανωμένη προώθηση του αρμενικού ζητήματος και τη διαφώτιση της κοινής γνώμης και αφ' ετέρου την προσπάθεια να ανακόψει την επιταχυνόμενη αφομοίωση της.</p>
15	<p>Σήμερα στη χώρα μας υπάρχουν οργανωμένες αρμένικες παρoικίες με ποικίλη δράση. Η πολυπληθέστερη βρίσκεται στην Αθήνα, η δεύτερη σε μέγεθος αλλά παλαιότερη στον ελλαδικό χώρο εδρεύει στη Θεσσαλονίκη, ενώ παρoικίες υπάρχουν επίσης στις πόλεις της Καβάλας, της Ξάνθης, της Κομοτηνής, της Ορεστιάδας και της Αλεξανδρούπολης (Χασιώτης, 1999)</p> <p>Βιβλίο, σελ. 67</p>	<p>Πηγή: ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΛΛΑΔΟΣ – Οι Αρμένιοι στην Ελλάδα http://www.ancg.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=21&Itemid=45</p> <p>Σήμερα στην Ελλάδα υπάρχουν οργανωμένες παρoικίες, η πολυπληθέστερη στην Αθήνα, η δεύτερη σε μέγεθος αλλά αρχαιότερη σε παρουσία στον ελλαδικό χώρο, στη Θεσσαλονίκη, καθώς επίσης στις πόλεις Καβάλα, Ξάνθη, Κομοτηνή, Αλεξανδρούπολη, Διδυμότειχο και Ορεστιάδα.</p>
16	<p>Αρμένικες οικογένειες διαβιούν σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο και συμμετέχουν ενεργά στην κοινοτική ζωή των</p>	<p>Πηγή: ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΛΛΑΔΟΣ – Οι Αρμένιοι στην Ελλάδα http://www.ancg.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=21&Itemid=45</p> <p>Αρμένικες οικογένειες, διαβιούν στη Λάρισα, Καστοριά, Πάτρα, Αίγιο, Κατερίνη και αλλού συμμετέχουν στην κοινοτική ζωή των</p>

	<p>πλησιέστερων σε αυτές αρμένικων παροικιών. Στο πλαίσιο των πιο μικρών αριθμητικά παροικιών δραστηριοποιούνται πολιτιστικοί, φιλανθρωπικοί και αθλητικοί σύλλογοι με κοινό στόχο την υλοποίηση των οραμάτων της αρμένικης Διασποράς. Η έδρα της Μητρόπολης των Ελλήνων Ορθοδόξων Αρμενίων βρίσκεται στην Αθήνα, όπου λειτουργούν επίσης τρία δημοτικά σχολεία και ένα Γυμνάσιο, ενώ στη Θεσσαλονίκη και στις υπόλοιπες πόλεις της Μακεδονίας και της Θράκης λειτουργούν κάθε Σάββατο πρωί τα λεγόμενα «σαββατιανά» σχολεία (Αντωνίου, 1995)</p> <p>Βιβλίο, σελ. 67</p>	<p>πλησιέστερων σε αυτούς αρμενικών παροικιών. Στα πλαίσιο και των πιο μικρών αριθμητικά παροικιών λειτουργούν σύλλογοι, αθλητικοί, φιλανθρωπικοί και πολιτιστικοί, με στενές μεταξύ τους διασυνδέσεις και κοινούς στόχους. Η έδρα της μητρόπολης των εν Ελλάδι ορθόδοξων Αρμενίων βρίσκεται στην Αθήνα. Στην Αθήνα επίσης λειτουργούν τρία δημοτικά σχολεία και ένα γυμνάσιο, ενώ στη Θεσσαλονίκη και τις πόλεις της Μακεδονίας και της Θράκης λειτουργεί σχολείο κάθε Σάββατο πρωί.</p>
17	<p>Στις 29 Σεπτέμβρη του 2008 συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από την έγκριση του καταστατικού της αρμένικης παροικίας στην Ελλάδα από τον Γεώργιο τον Α΄.</p> <p>Βιβλίο, 64</p>	<p>Πηγή: ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΛΛΑΔΟΣ – Οι Αρμένιοι στην Ελλάδα http://www.ancg.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=21&Itemid=45</p> <p>Στις 29 Σεπτέμβρη του 2008 συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από την έγκριση του καταστατικού της αρμένικης παροικίας στην Ελλάδα από τον Γεώργιο Α΄.</p>
18		<p>Πηγή: ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΛΛΑΔΟΣ – Οι Αρμένιοι στην Ελλάδα http://www.ancg.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=21&Itemid=45</p>

	<p>Από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα μέχρι και σήμερα, το αρμένικο στοιχείο της Θεσσαλονίκης, το οποίο είναι αντιπροσωπευτικό της ακμής και της προόδου όλων των αρμένικων παροικιών στην Ελλάδα, ανήκει κατά κανόνα στις σχετικά ευκατάστατες κοινωνικές ομάδες των χριστιανών και των Εβραίων που πρωτοστατούν στον εκσυγχρονισμό των Αρμενίων ολόκληρης της Διασποράς. Στην πόλη συναντούμε επιφανείς γιατρούς, αρχιτέκτονες, βιοτέχνες, μηχανικούς, καθώς και εμπόρους ή τεχνίτες αφοσιωμένους στην παραδοσιακή τέχνη της αργυροχρυσοχοΐας.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 66</p>	<p>Στα τέλη του 19^{ου} και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα το ελληνοαρμενικό στοιχείο της Θεσσαλονίκης, το οποίο είναι αντιπροσωπευτικό και για τις παροικίες ιδιαίτερα στον βορειοελλαδικό χώρο, ανήκε κατά κανόνα στις σχετικά ευκατάστατες εκείνες κοινωνικές ομάδες των χριστιανών και των Εβραίων, που πρωτοστατούσαν στον εκσυγχρονισμό και τη δυτικοποίηση της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ήταν αρχιτέκτονες και μηχανικοί, ανώτεροι υπάλληλοι των σιδηροδρομικών εταιρειών της Ανατολής, δασονόμοι και γεωπόνοι, γιατροί και φαρμακοποιοί. Ήταν επίσης έμποροι και τεχνικοί, αφιερωμένοι στους παραδοσιακούς για τους Αρμένιους τομείς της αργυροχρυσοχοΐας.</p>
19	<p>Όλα τα χρόνια της παρουσίας τους στην Ελλάδα οι Αρμένιοι υπήρξαν και εξακολουθούν να αποτελούν ένα υγιές και ενεργό κομμάτι του ελληνικού πληθυσμού, το οποίο με αποφασιστικότητα και δύναμη λειτουργεί ως αναπόσπαστο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας, ενώ παράλληλα προσπαθεί να διατηρήσει τις εθνικές του καταβολές, την πολιτιστική του κληρονομιά και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της συλλογικής του ταυτότητας (http://www.ancg.gr/29-12-2009)</p> <p>Βιβλίο, σελ. 68</p>	<p>Πηγή: ARMENIKH EΘNIKH EΠITPOΠH EΛΛAΔOΣ – Οι Αρμένιοι στην Ελλάδα http://www.ancg.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=21&Itemid=45</p> <p>Καθόλη τη διάρκεια της παρουσίας τους στην Ελλάδα, υπήρξαν και εξακολουθούν να αποτελούν ένα στοιχείο υγιές και δυναμικό, που με αποφασιστικότητα και απολύτως ευσυνείδητα λειτουργεί σαν ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, και συγχρόνως με υπευθυνότητα και αφοσίωση προσπαθεί να διατηρήσει τις εθνικές του παρακαταθήκες, να προασπίσει και να προωθήσει τον δίκαιο αγώνα του λαού του.</p>

20	<p>Ο Αρμένικος Κυανούς Σταυρός Ελλάδας (ΑΚΣ) είναι μια μη κυβερνητική, μη κερδοσκοπική, εθελοντική και φιλανθρωπική γυναικεία οργάνωση. Σκοπό έχει την κοινωνική πρόνοια, ευημερία και κοινωνική και πνευματική ανάπτυξη της αρμένικης κοινότητας. Ο Αρμένικος Κυανούς Σταυρός ιδρύθηκε το 1924 και λειτουργεί ως αναγνωρισμένο σωματείο. Από τις πρώτες κιόλας μέρες της λειτουργίας του, επιδίωξε να προσφέρει κοινωνικό έργο σε ηλικιωμένους, άπορους, απροστάτευτους, πρόσφυγες και ορφανά που αποτελούσαν – αλλά και αποτελούν μέχρι σήμερα – το κύριο αντικείμενο του φιλανθρωπικού του έργου. Επρόκειτο για μια λαϊκή φιλανθρωπική οργάνωση, η οποία με τις πολυδιάστατες δραστηριότητές της έπαιξε σημαντικό ρόλο γενικότερα στη ζωή των Αρμενίων στην Ελλάδα και ειδικότερα εκείνων της Αττικής</p> <p>(Εκπαίδευση και Ταυτότητα στη Διασπορά, σελ. 90)</p>	<p>Πηγή: Αρμένικος Κυανούς Σταυρός Ιστορικά στοιχεία http://www.armenians.gr/hgx/index_gr.html</p> <p>Ο Αρμενικός Κυανούς Σταυρός Ελλάδας είναι μία μη κυβερνητική, μη κερδοσκοπική, εθελοντική και φιλανθρωπική γυναικεία οργάνωση. Σκοπό έχει την κοινωνική πρόνοια, την ευημερία, την κοινωνική και πνευματική ανάπτυξη της αρμενικής κοινότητας. Ο Α.Κ.Σ. ιδρύθηκε το 1924 και λειτουργεί ως αναγνωρισμένο σωματείο. Από τις πρώτες κιόλας μέρες της ζωής του ο Αρμενικός Κυανούς Σταυρός (Α.Κ.Σ.), σκοπό είχε να προσφέρει κοινωνικό έργο σε ηλικιωμένους, άπορους, απροστάτευτους, πρόσφυγες και ορφανά που αποτελούσαν, -αλλά και μέχρι σήμερα αποτελούν-, το κύριο αντικείμενο του φιλανθρωπικού του έργου. Κατ' αρχάς ήταν μία λαϊκή φιλανθρωπική οργάνωση, η οποία με τις πολυδιάστατες δραστηριότητές της έπαιξε σημαντικό ρόλο γενικότερα στη ζωή των Αρμενίων στην Ελλάδα και ειδικότερα στην ζωή των Αρμενίων της Αττικής.</p>
22	<p>Με έδρα την Αθήνα, ο Αρμένικος Κυανούς Σταυρός ανέπτυξε σύντομα παραρτήματα στο Δουργούτι, στη Συγγρού, στην Κοκκινιά και αργότερα στα Λιπάσματα</p>	<p>Πηγή: Αρμένικος Κυανούς Σταυρός Ιστορικά στοιχεία http://www.armenians.gr/hgx/index_gr.html</p> <p>Ο Α.Κ.Σ. με έδρα την Αθήνα, σύντομα ανέπτυξε παραρτήματα στο Δουργούτι, στη Συγγρού, στη Κοκκινιά και αργότερα στα</p>

	(Εκπαίδευση και Ταυτότητα στη Διασπορά, σελ. 90)	Λιπάσματα.
24	<p>Λόγω της μεγάλης έκτασης των δραστηριοτήτων της, η οργάνωση ίδρυσε παραρτήματα στον Άγιο Γεώργιο, το Μαρούσι, την Καμαρίτσα, το Λαύριο, την Καλαμάτα, το Βόλο, τη Μυτιλήνη, το Ηράκλειο και το Ρέθυμνο. Κάποια από τα παραπάνω είχαν τα θεραπευτήριά τους, ενώ όλα συνέβαλλαν στη λειτουργία των σχολείων στην περιοχή τους.</p> <p>Κατά τα δύσκολα χρόνια του πολέμου και μέχρι το 1946, ο Αρμένικος Κυανούς Σταυρός επικέντρωσε τις δραστηριότητές του εξ ολοκλήρου στις φιλανθρωπίες (διανομή τροφίμων, ρουχισμού, και φαρμακευτικού υλικού). Αμέσως μετά το τέλος του πολέμου, ανέλαβε και πάλι τη διεύθυνση του Σχολείου «Σουρπ Κρικόρ Λουσαβορίτς» στο Δουργούτι, την οποία διατήρησε έως το 1950. Μετά από αυτή την ημερομηνία το σχολείο ενώθηκε με το ήδη υπάρχον «Εθνικό Σχολείο» υπό την ονομασία «Εθνικό Ενωμένο/Ενιαίο Σχολείο». Από το 1949 η οργάνωση συνεργάστηκε με το ίδρυμα Χάουαρντ Καραγκεοζιάν και με τον Σύλλογο Ελβετική Εργασία για Χριστιανική Βοήθεια (Oeuvre Suisse d'Assistance Chretienne).</p>	<p>Πηγή: Αρμένικος Κυανούς Σταυρός Ιστορικά στοιχεία http://www.armenians.gr/hgx/index_gr.html</p> <p>Λόγω της μεγάλης έκτασης των δραστηριοτήτων του, ο Α.Κ.Σ., άνοιξε παρατήματα στον Αγ. Γεώργιο, στο Αμαρούσιον, στην Καμαρίτσα, στο Λαύριο, στην Καλαμάτα, στο Βόλο, στη Μυτιλήνη, στο Ηράκλειο και στο Ρέθυμνο. Κάποια από τα παραπάνω παραρτήματα είχαν τα θεραπευτήριά τους, ενώ όλα συνέβαλλαν στην λειτουργία των σχολείων στην περιοχή τους.</p> <p>Κατά τα δύσκολα χρόνια του πολέμου και μέχρι το 1946 ο Α.Κ.Σ. αφιέρωσε τις δραστηριότητές του εξ'ολοκλήρου στις φιλανθρωπίες (διανομή τροφίμων, ρουχισμού και φαρμακευτικού υλικού). Αμέσως μετά το τέλος του πολέμου, ο Α.Κ.Σ. ανέλαβε και πάλι την διεύθυνση του σχολείου Σουρπ Κρικόρ Λουσαβορίτς στο Δουργούτι έως το 1950. Μετά από αυτή την ημερομηνία το σχολείο αυτό ενώθηκε με το ήδη υπάρχον "Εθνικό Σχολείο" κάτω από την ονομασία "Εθνικό Ενωμένο/Ενιαίο Σχολείο". Από το 1949 ο Α.Κ.Σ. συνεργάστηκε με το ίδρυμα "Χάουαρντ Καραγκεοζιάν" και με τον Σύλλογο "Ελβετική Εργασία για Χριστιανική Βοήθεια" ("Oeuvre Suisse d'Assistance Chretienne").</p>

	(Εκπαίδευση και Ταυτότητα στη Διασπορά, σελ. 90)	
25	<p>Οι εργασίες κατασκευής του σχολείου ξεκίνησαν το 1959 και κράτησαν δύο χρόνια. Εκτός των σχολικών αιθουσών, προβλέφθηκε επίσης η κατασκευή γυμναστηρίου, αίθουσας εκδηλώσεων και άλλων βοηθητικών χώρων προκειμένου το συγκρότημα να λειτουργήσει ως κέντρο συνάντησης και σημείο αναφοράς για τους Αρμένιους της Αθήνας. Το σχολείο λειτούργησε για πρώτη φορά στο καινούργιο κτήριο κατά το σχολικό έτος 1961-62. Τα πρώτα δέκα χρόνια η θέση του διευθυντή καλύφθηκε από τους Οννίκ Ζακαριάν και Αγκόπ Σαχακιάν. Κατόπιν και για αρκετά χρόνια από τον Μιχράν Κιουρντογλιάν. Έπειτα από τον Χαρουτιούν Μιχικιάν και την τελευταία περίοδο από τον Ρικάρντο Γεργκανιάν.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 93</p>	<p>Πηγή: αρμένικα, αφιέρωμα: «Από την ίδρυση του σχολείου έως και σήμερα», Αρμέν Οννικιάν http://www.armenians.gr/armenika/28/x28_20.html</p> <p>Οι εργασίες κατασκευής άρχισαν το 1959 και κράτησαν δύο χρόνια. Προβλέφθηκε η κατασκευή όχι μόνο σχολικών αιθουσών, αλλά και γηπέδου, καθώς και αίθουσας εκδηλώσεων κι άλλων εγκαταστάσεων, ώστε το οικοδόμημα να χρησιμοποιηθεί μετά το πέρας του σχολικού ωραρίου κι από τις διάφορες οργανώσεις (αθλητικές, πολιτιστικές, κλπ.) της παροικίας. Η τελετή εγκαινίων ήταν λαμπρή και με συμμετοχή πλήθους κόσμου. Το σχολείο άρχισε να λειτουργεί το σχολικό έτος 1961-62. Μέσα στα σαράντα αυτά χρόνια έχουν αποφοιτήσει 632 μαθητές από το δημοτικό σχολείο. Τα πρώτα δέκα χρόνια, η θέση του διευθυντή καλύφθηκε από τους Οννίκ Ζακαριάν και Αγκόπ Σαχακιάν, κατόπιν και για αρκετά χρόνια από τον Μιχράν Κιουρντογλιάν, μετέπειτα από τον Χαρουτιούν Μιχικιάν και τον τελευταίο χρόνο από τον Ρικάρντο Γεργκανιάν.</p>
26	<p>Αρχικά οι Αρμένιοι εγκαταστάθηκαν σε νησιωτικές περιοχές (Χίος, Μυτιλήνη, Κρήτη), που αποτέλεσαν τα σημεία άφιξης</p>	<p>Πηγή: Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή.</p> <p>Οι «Αρμενικής καταγωγής» πρόσφυγες, αρχικά εγκαταστάθηκαν σε διάφορες περιοχές του νησιωτικού και του ηπειρωτικού χώρου. Οι</p>

	<p>των αγγλικών, γαλλικών και ιταλικών πλοίων τα οποία είχαν φυγαδεύσει τους πρόσφυγες από τη Σμύρνη. Η εγκατάστασή τους στις περιοχές αυτές είχε προσωρινό χαρακτήρα.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 62</p>	<p>νησιωτικές περιοχές (Χίος, Μυτιλήνη, Κρήτη) αποτέλεσαν τα σημεία άφιξης των Αγγλικών, Γαλλικών και Ιταλικών πλοίων που φυγάδευσαν τους πρόσφυγες από την Σμύρνη. Η εγκατάστασή τους στις οριακές αυτές περιοχές του ελληνικού χώρου είχε συνήθως προσωρινό χαρακτήρα.</p> <p><i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 72.</i></p>
27	<p>Ενώ στην αρχή η ελληνική κυβέρνηση προσπάθησε να επεκτείνει τα προγράμματα βοήθειας σε όλους τους προσφυγικούς πληθυσμούς από τη Μικρά Ασία, ανεξαρτήτως εθνικότητας και θρησκείας, στην πορεία εξέφρασε αδυναμία να εντάξει και να αποκαταστήσει τους πρόσφυγες αρμενικής καταγωγής (Pantazopoulos, 1962). Η έλλειψη υποδομών και η οικονομική δυσχέρεια στην οποία είχε περιέλθει το ελληνικό κράτος ανάγκασαν τις ελληνικές κυβερνήσεις να αντιμετωπίσουν τους Αρμένιους ως προσωρινούς πρόσφυγες ή πληθυσμό προς μετατόπιση.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 59</p>	<p>Ενώ αρχικά η ελληνική κυβέρνηση προσπάθησε να επεκτείνει τα προγράμματα βοήθειας σε όλους τους πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία ανεξάρτητα από εθνότητα ή θρησκεία (Pentzopoulos, 1962, 132) 11*, στην πορεία εξέφρασε αδυναμία να εντάξει και να αποκαταστήσει τους πρόσφυγες «αρμενικής καταγωγής». Οι δυσκολίες που αντιμετώπιζε από οικονομική άποψη και από άποψη υλικής υποδομής για την αποκατάσταση των Ελλήνων προσφύγων, έκαναν αδύνατη την ένταξη των Αρμενίων. Γι' αυτό, από τις αρχές της εισόδου τους στην Ελλάδα, οι Αρμένιοι αντιμετωπίστηκαν από τη σκοπιά του ελληνικού κράτους ως «προσωρινοί» και ως «στοιχείο προς μετατόπιση».</p> <p>Πηγή: <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 74.</i></p>
28	<p>Οι λύσεις που προτάθηκαν όμως δεν στάθηκε δυνατόν να υλοποιηθούν άμεσα: οι προσπάθειες του Νάνσεν να ενταχθούν και οι Αρμένιοι πρόσφυγες στη συνθήκη της Λωζάνης απέτυχαν, όπως απέτυχε και η απόπειρα επιστροφής τους στην Τουρκία (Nansen, 1928).</p>	<p>Η αιτία ήταν πως οι λύσεις που προτάθηκαν από την Κοινωνία των Εθνών δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν στο άμεσο μέλλον: οι προσπάθειες από την πλευρά του Νάνσεν να ενταχθούν και οι Αρμένιοι στη συνθήκη της Λωζάνης απέτυχαν, όπως και η απόπειρα να επιστρέψουν στην Τουρκία (Nansen, 1928)</p>

	Βιβλίο, σελ. 59	Πηγή: <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 75.</i>
29	Το 1923 το Συμβούλιο της Κοινωνίας των Εθνών ανέλαβε την ευθύνη της νομικής προστασίας των Αρμενίων προσφύγων. Έτσι δόθηκε στους περισσότερους το διαβατήριο Νάνσεν, που τους επέτρεπε να ταξιδεύουν (Nansen, 1928). Βιβλίο, σελ. 59	Στις 28 Σεπτεμβρίου του 1923, το Συμβούλιο της Κοινωνίας των Εθνών ανέλαβε την ευθύνη της νομικής προστασίας των Αρμενίων προσφύγων. Έτσι δόθηκαν στους πρόσφυγες, που βρίσκονταν στις περισσότερες χώρες στην κατάσταση του άπατρη, τα διαβατήρια Νάνσεν τα οποία τους έδιναν τη δυνατότητα να ταξιδέψουν. Πηγή: <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 77, 78.</i>
30	Εκείνη την περίοδο η Ελλάδα φιλοξενούσε στα εδάφη της υψηλό ποσοστό Αρμενίων προσφύγων. Το 1924 ο αριθμός τους έφθανε τα 45.000 άτομα, ποσοστό που αντιστοιχούσε στο 22% του συνολικού αρμενικού προσφυγικού πληθυσμού. Βιβλίο, σελ. 59, 60	Η Ελλάδα σε σύγκριση με άλλες χώρες όπου είχαν καταφύγει Αρμένιοι πρόσφυγες κατείχε εκείνη την περίοδο ένα υψηλό ποσοστό. Συγκριτικά με χώρες της Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής 13* που είχαν υποδεχθεί Αρμένιους πρόσφυγες, το 1924 η Ελλάδα είχε 45.000 άτομα και αντιπροσώπευαν το 22% του συνολικού Αρμενικού προσφυγικού πληθυσμού. Πηγή: <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 78.</i>
31	Οι μετακινήσεις στο εξωτερικό, τόσο σε ατομικό, όσο και σε συλλογικό επίπεδο, ξεκίνησαν ήδη από τα πρώτα χρόνια της άφιξης των Αρμενίων προσφύγων στον ελλαδικό χώρο. Εξ αιτίας της οικονομικής δυσπραγίας στο εσωτερικό της χώρας, οι πρόσφυγες αντιμετώπισαν σοβαρές δυσκολίες επιβίωσης, οι οποίες τους εξώθησαν σε μετανάστευση. Κυριότεροι	Οι μετακινήσεις στο εξωτερικό σε ατομική ή συλλογική βάση αρχίζουν από τα πρώτα χρόνια της αφίξεως των Αρμενίων προσφύγων στον ελληνικό χώρο. Εξ αιτίας των οικονομικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει το ελληνικό κράτος προπολεμικά και μεταπολεμικά, πληθυσμοί όπως οι Αρμένιοι με μεγάλες δυσκολίες επιβίωσης στον Ελληνικό χώρο, είναι οι πρώτοι που

	<p>προορισμοί υπήρξαν η Σοβιετική Αρμενία, η Αμερική, η Αργεντινή και προπάντων ο Καναδάς. Η αναχώρηση του πρώτου κύματος σημειώθηκε μεταξύ του 1926 και 1932, ενώ εκείνη του δεύτερου μεταξύ 1945 και 1947 (Mouradian, 1979). Κατά την πρώτη περίοδο, και ύστερα από συμφωνία μεταξύ ελληνικής και σοβιετικής κυβέρνησης, τη χώρα εγκατέλειψαν περίπου 17.000 Αρμένιοι από ένα σύνολο πληθυσμού που, σύμφωνα με την απογραφή του 1923, ξεπερνούσε τις 45.000 ψυχές (Simpson, 1939). Την περίοδο 1931-1932 φεύγουν από την Ελλάδα ακόμη 6.543 πρόσφυγες. Η ελληνική κυβέρνηση επωμίστηκε το 25% του κόστους μεταφοράς τους, κυρίως για τις μετακινήσεις που πραγματοποιήθηκαν μετά το 1927.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 60</p>	<p>εξωθούνται στη μετανάστευση. Η κατεύθυνση των μετακινήσεων στο εξωτερικό είναι διπλή. Προς τη Σοβιετική Αρμενία – όπου πηγαίνει και το μεγαλύτερο ποσοστό των αναχωρούντων από την Ελλάδα- και προς την Αμερική, την Αργεντινή και τον Καναδά. [...] Το πρώτο κύμα αναχωρεί τα έτη 1926-1932 και το δεύτερο μεταξύ των ετών 1945-47. Μετακινήσεις έχουμε και τα έτη 1926, 1927, 1932, 1934, 1938, 1946 και 1947 (Mouradian, 1976). 16* [...] Την πρώτη αυτή περίοδο της μετανάστευσης περίπου 7.000 Αρμένιοι έφυγαν από την Ελλάδα, σε σύνολο πληθυσμού περίπου 45.000 σύμφωνα με την απογραφή του 1923 (Simpson, 1939, 36). [...] Το 1931-32 φεύγουν 6.543 άτομα (Simpson, 1939, 38). Η ελληνική Κυβέρνηση διέθεσε για την ομάδα που αναχώρησε το 1927 το 25% από τα έξοδα της μεταφοράς..[...]</p> <p>Πηγή: <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 81,82</i></p>
32	<p>Την ίδια χρονιά η Επιτροπή Αποκατάστασης Προσφύγων έδωσε 50.000 ελβετικά φράγκα για τη σύσταση επί μέρους επιτροπής, που θα διερευνούσε τη δυνατότητα εγκατάστασης προσφύγων στη Σοσιαλιστική Αρμενική Δημοκρατία στο Γιερεβάν.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 60</p>	<p>Η επιτροπή του 1924 έδωσε 50.000 Ελβετικά φράγκα για την σύσταση επιτροπής που θα ερευνούσε την πιθανότητα εγκατάστασης των Αρμενίων στη Σοσιαλιστική Σοβιετική Αρμενική Δημοκρατία του Ερεβάν.</p> <p>Πηγή: <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 78.</i></p>
33	<p>Στις μετακινήσεις μετά το 1947 μάλιστα απουσιάζει εντελώς κάθε διεθνές πλαίσιο, αφού η Σοβιετική Αρμενία αναλαμβάνει πλήρως το κόστος της μεταφοράς και αποκατάστασης των προσφύγων. Σε κάθε χώρα που</p>	<p>Σ' αυτή τη μετακίνηση είχαμε απουσία κάθε διεθνούς πλαισίου. Ήταν μια μονόπλευρη απόφαση της Σοβιετικής Ένωσης, η οποία ανέλαβε και το κόστος της μεταφοράς και αποκατάστασης των Αρμενίων. [...] Σε κάθε χώρα που φιλοξενούσε Αρμένιους πρόσφυγες</p>

	<p>φιλοξενούσε Αρμένιους πρόσφυγες δημιουργούνται Επιτροπές Μετανάστευσης από απεσταλμένους της Σοβιετικής Ένωσης, οι οποίοι φροντίζουν να οργανώσουν τη μεταφορά. Οι διαδικασίες αποχώρησης απαιτούν την καταγραφή των αναγκών των προσφύγων. Όσοι αναχωρούν αναγκάζονται να πουλήσουν τις περιουσίες τους σε σύντομο χρονικό διάστημα, όπως ακριβώς συνέβη και στην Ελλάδα. Στη χώρα μας όσοι Αρμένιοι πρόσφυγες είχαν λάβει την ελληνική υπηκοότητα υποχρεώθηκαν να την αποποιηθούν.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 60, 61</p>	<p>δημιουργήθηκαν επιτροπές μετανάστευσης από απεσταλμένους της Σοβιετικής Ένωσης και από προσωπικότητες της Διασποράς, για να οργανώσουν τη μεταφορά. Οι επιτροπές αυτές προχώρησαν στην καταγραφή των ατόμων και των αναγκών και σε διαδικασίες επιλογής των αναχωρούντων. Όσοι έφυγαν από την Ελλάδα υποχρεώθηκαν να πουλήσουν τις περιουσίες τους μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Επίσης όσοι από αυτούς κατείχαν την Ελληνική υπηκοότητα την αποποιήθηκαν.</p> <p>Πηγή: <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 83, 84</i></p>
34	<p>Στις βασικές αιτίες αποχώρησης των Αρμενίων από την Ελλάδα περιλαμβάνονται η ενεργός ανάμιξή τους στον Εμφύλιο Πόλεμο, η κακή οικονομική κατάσταση των περισσότερων οικογενειών που δεν κατόρθωσαν να αποκατασταθούν επαγγελματικά, καθώς και ιδεολογικοί λόγοι, αφού η ιδέα του οράματος για την ανάπτυξη μιας ισχυρής εθνικής πατρίδας στα ιστορικά σύνορα της Αρμενίας είχε σταδιακά απομακρυνθεί.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 61</p>	<p>Οι αιτίες που οι Αρμένιοι έφυγαν εκείνη την περίοδο από την Ελλάδα ήταν: α. Ο Εμφύλιος πόλεμος όπου πολλοί Αρμένιοι είχαν αναμιχθεί ενεργά... β. Η άσχημη οικονομική κατάσταση των περισσότερων οικογενειών. γ. Ιδεολογικοί λόγοι, αφού πολλοί αναχώρησαν με το όραμα ότι τους δίνεται η δυνατότητα να αναπτύξουν την πατρίδα...</p> <p>Πηγή: <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 84</i></p>
35	<p>Το 1952 η απογραφή των Αρμενίων στην Ελλάδα πραγματοποιήθηκε με βάση το θρήσκευμα: μέχρι και σήμερα ο αριθμός τους διατηρείται στα ίδια επίπεδα, φθάνοντας τα 10.275 άτομα.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 61</p>	<p>Η τελευταία απογραφή όλων των ατόμων Αρμενικής καταγωγής στην Ελλάδα έγινε το 1952. Κριτήριο ταξινόμησής τους ήταν το θρήσκευμα. Στην απογραφή του 1952 τα μέλη της Αρμενικής παροικίας στην Ελλάδα υπολογίζονταν σχεδόν 10.275 άτομα, αριθμός που διατηρείται μέχρι σήμερα.</p>

		<p>Πηγή Αντωνίου, Π.: <i>Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 85, 86</i></p>
36	<p>Οι περισσότεροι προέρχονταν από τις παραιοκίες της Μέσης Ανατολής όπου υπήρχαν ανώτερες σχολές Αρμενικών σπουδών. Την μισθοδοσία αυτής της κατηγορίας των δασκάλων την αναλάμβανε η παραιοκία.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 83</p>	<p>Οι περισσότεροι προέρχονταν από τις παραιοκίες της Μέσης Ανατολής όπου υπήρχαν ανώτερες σχολές Αρμενικών σπουδών. Την μισθοδοσία αυτής της κατηγορίας των δασκάλων την αναλάμβανε η παραιοκία.</p> <p>Πηγή Αντωνίου, Π.: <i>Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 239</i></p>
37	<p>Το αρμενικό σχολείο από πολύ νωρίς αποτέλεσε χώρο προβολής των πολιτιστικών και θρησκευτικών ομαδοποιήσεων της αρμενικής κοινότητας. Στην Αθήνα τουλάχιστον τα αρμένικα σχολεία επηρεάζονταν άμεσα από τα χαρακτηριστικά των δύο πιο ισχυρών αρμενικών φατριών. Συγκεκριμένα, στα σχολεία της περιοχής Φιξ και Κοκκινιάς φοιτούσαν τα παιδιά που προέρχονταν από το σοσιαλιστικό κόμμα Ντασνάκ, ενώ στο σχολείο της Αμφιθέας φοιτούσαν παιδιά των οποίων οι οικογένειες υποστήριζαν την πολιτικοθρησκευτική πολιτική παράταξη Ραμγκαβάρ. Η καθολική και η προτεσταντική κοινότητα, εξ αιτίας του περιορισμένου αριθμού πιστών που διέθεταν, δεν συντηρούσαν σχολεία, με εξαίρεση, μερικές δεκαετίες αργότερα, το νηπιαγωγείο της Κοκκινιάς, το οποίο στεγάστηκε σε ιδιόκτητο κτήριο (Αντωνίου, 1995)</p>	<p>Το σχολείο αποτελούσε χώρο όπου προβάλλονταν και οι πολιτικοθρησκευτικές ομαδοποιήσεις της Αρμενικής κοινότητας. Στην περιοχή της Αθήνας υπήρχαν τρία σχολεία που ελέγχονταν από τις δύο κυρίαρχες φατρίες. Στα σχολεία της περιοχής Φιξ και της Κοκκινιάς προτιμούσαν να πηγαίνουν οι ανήκοντες στον χώρο των Ντασνάκ, ενώ στο σχολείο της περιοχής Αμφιθέας οι οπαδοί της πολιτικοθρησκευτικής ομάδας των Ραμγκαβάρ. Η καθολική και η προτεσταντική θρησκευτική κοινότητα δεν συντηρούσαν σχολεία εξ αιτίας του μικρού αριθμού πιστών που διέθεταν.</p> <p>Πηγή Αντωνίου, Π.: <i>Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 240</i></p>

	Βιβλίο, σελ. 78, 79	
38	<p>Οι άνθρωποι που εμπλέκονταν με τη λειτουργία, χρηματοδότηση και συντήρηση των σχολείων έκαναν λόγο για συνεχή μείωση του μαθητικού πληθυσμού, ενώ δεν παρέλειπαν να τονίσουν τις μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες, οι οποίες περιόριζαν σημαντικά την εξασφάλιση διδακτικού προσωπικού και διδακτικού υλικού στην αρμενική γλώσσα.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 79</p>	<p>Οι άνθρωποι που εμπλέκονταν με τη λειτουργία τους μιλούσαν για συνεχή μείωση του αριθμού των μαθητών που φοιτούσαν σ' αυτά. Αντιμετώπιζαν μεγάλες δυσκολίες για την συντήρηση των σχολείων, αλλά και για την εξασφάλιση του διδακτικού υλικού που χρειαζόνταν στην Αρμενική γλώσσα.</p> <p>Πηγή <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 240</i></p>
39	<p>Οι Αρμένιοι, όπως και να είχε η κατάσταση, έδειχναν ιδιαίτερη προτίμηση στα δικά τους σχολεία, αφενός γιατί ένιωθαν μεγαλύτερη ασφάλεια, αφετέρου επειδή βρίσκονταν σε πιο οικείο χώρο (Αγαμπατιάν, 1994). Τις περισσότερες φορές άλλωστε διατηρούσαν στενή σχέση με τους δασκάλους, έχοντας με αυτό τον τρόπο τη βεβαιότητα ότι ελέγχουν και καθοδηγούν τις παρέες των παιδιών τους. Παρ' όλα αυτά, δεν ήταν λίγοι οι γονείς που κατά τη διάρκεια των πρώτων χρόνων λειτουργίας των αρμενικών σχολείων στη χώρα μας εξέφραζαν επιφυλάξεις και φόβους για την ποιότητα του αρμενικού σχολείου. Η ανησυχία τους επικεντρωνόταν τόσο στην αδυναμία των παιδιών να μάθουν την ελληνική γλώσσα και να ενταχθούν ομαλά στην ελληνική κοινωνία, όσο και στη δομή του αναλυτικού προγράμματος, το οποίο προέβλεπε την εκμάθηση της αρμενικής γλώσσας σε βάρος της ελληνικής.</p>	<p>Οι Αρμένιοι που προτιμούσαν τα δικά τους σχολεία τα αισθάνονταν πιο ασφαλή για τα παιδιά τους, γιατί βρίσκονταν σε οικείο χώρο. Πολλές φορές διατηρούσαν στενές σχέσεις με τους δασκάλους από την δική της σχολική ηλικία. Έτσι από τη μια αισθάνονταν σιγουριά και από την άλλη μπορούσαν ευκολότερα να ελέγχουν και να κατευθύνουν τις παρέες των παιδιών τους ανάμεσα σε ομοεθνείς. Μια άλλη κατηγορία γονέων ωστόσο εξέφραζε το φόβο ότι το αρμενικό σχολείο δεν ήταν καλό σχολείο. Οι επιφυλάξεις των περισσότερων εστιάζονταν στη διγλωσσία. Θεωρούσαν πως είχαν σαν αποτέλεσμα τα παιδιά να μην μαθαίνουν τελικά ούτε την Ελληνική ούτε την Αρμενική γλώσσα αφού οι ώρες διδασκαλίας της Αρμενικής ήταν λίγες και εις βάρος των Ελληνικών.</p> <p>Πηγή <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και</i></p>

	Βιβλίο, σελ. 80	<i>Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 241</i>
40	Τελικά μόνο ένα μικρό ποσοστό από τα παιδιά των σύγχρονων προσφύγων φοιτούσε στο αρμένικο σχολείο και η κοινότητα κατέβαλε σε αρκετές περιπτώσεις τα δίδακτρα προκειμένου να διευκολύνει τη φοίτησή τους (Χασιώτης, 1999). Βιβλίο, σελ. 80	Γι' αυτό τελικά μόνο ένα ποσοστό των παιδιών των προσφύγων γινόταν αποδεκτό κάθε χρόνο στο Αρμενικό σχολείο και η κοινότητα κατέβαλλε σε ορισμένες περιπτώσεις χρήματα για να διευκολύνει οικονομικά την φοίτησή τους. Πηγή <i>Αντωνίου, Π.: Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 241, 242</i>
41	[...] το σχολείο αποτελούσε χώρο τελετουργικής συγκρότησης της αρμένικης ομάδας και λειτουργούσε συμπληρωματικά προς τις δραστηριότητες της εκκλησίας και της κοινότητας. Οι επικεφαλής των σχολείων και των εκκλησιών κάθε κοινότητας λειτουργούσαν αλληλένδετα, σαν ένα δίκτυο που συνένωνε τις αρμένικες παροικίες ολόκληρης της Διασποράς. [...] Οι εκπρόσωποι του σχολείου και της εκκλησίας καταλάμβαναν σημαντική θέση στην ιεραρχία της κοινότητας. Αποτελούσαν, τρόπον τινά, τους πρεσβευτές της παροικίας στις σχέσεις της τόσο με την ελληνική πολιτεία και κοινωνία, όσο και με τους Αρμενίους των υπόλοιπων παροικιών. Ήταν τα πιο αξιόπιστα μέλη της κοινότητας, αφού δική τους αρμοδιότητα ήταν και η ένταξη νέων μελών, που ερχόμενα στην Ελλάδα από τη Μέση Ανατολή προσκόμιζαν συστατικές επιστολές από τους διευθυντές των σχολείων της παροικίας από την οποία προέρχονταν (Αγαμπατιάν, 1994, Αντωνίου, 1995).	Ήταν χώρος τελετουργικής συγκρότησης της ομάδας και λειτουργούσε παράλληλα και συμπληρωματικά προς τα άλλα «κέντρα» της κοινότητας δηλαδή την Εκκλησία και τη Λέσχη. Το αλληλένδετο των παραπάνω κέντρων τονιζόταν και από την κοινή γεωγραφική κατανομή τους στο χώρο της Αρμενικής κοινότητας: Το σχολείο βρισκόταν δίπλα στη Λέσχη και την εκκλησία σχηματίζοντας τελικά έναν ενιαίο χώρο. Οι επικεφαλής των σχολείων και των εκκλησιών από την άλλη λειτουργούσαν σαν ένα δίκτυο που συνένωνε τις Αρμενικές παροικίες της Διασποράς. Οι εκπρόσωποι της εκκλησίας και του σχολείου [...] καταλάμβαναν σημαντική θέση στην ιεραρχία της Αρμενικής κοινότητας. Ήταν οι πρεσβευτές της παροικίας στις σχέσεις της με την επίσημη ελληνική κοινωνία και θεωρούνταν τα πιο αξιόπιστα άτομα για να εισάγουν νέα μέλη στην κοινότητα όπως τους νέους πρόσφυγες από τη Μέση Ανατολή, που ερχόμενοι στην Ελληνική παροικία έφερναν μαζί τους συστατικές επιστολές από τους κληρικούς ή τους διευθυντές των σχολείων της παροικίας απ' όπου προέρχονταν.

	Βιβλίο, σελ. 80	<p>Πηγή Αντωνίου, Π.: <i>Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 242, 243</i></p>
42	<p>Επιπλέον το σχολείο, εκτός από τις καθαρά εκπαιδευτικές του δραστηριότητες, εισήγαγε τα παιδιά στην εθνοτική συλλογική ζωή. Συμμετείχε σε όλες τις εθνικές εορτές και επετείους της κοινότητας, ενώ οι μαθητές αποτελούσαν την κεφαλή όλων των κινητοποιήσεων για το Αρμένικο Ζήτημα. Μια από τις σημαντικότερες στιγμές στη ζωή των Αρμενίων ήταν το «χαντές», γιορτή για την αποφοίτηση των μαθητών του αρμένικου σχολείου, στην οποία έδινε το παρών ολόκληρη η πολιτική και θρησκευτική ηγεσία της παροικίας.</p> <p>Βιβλίο, σελ. 81</p>	<p>Το σχολείο πέρα από τις εκπαιδευτικές δραστηριότητες εισήγαγε τα παιδιά στην εθνοτική συλλογική ζωή. Ήταν χώρος μύησης των νεώτερων μελών της παροικίας στο χώρο της εθνότητας και των εθνοτικών τελετών. Συμμετείχε σε όλες τις εθνικές εορτές και επαιτείες της Παροικίας. Τα παιδιά αποτελούσαν πάντα την πρωτοπορία της πορείας των Αρμενίων της 24^{ης} Απριλίου και σε όλες τις άλλες περιπτώσεις κινητοποιήσεων – συχνές τα τελευταία χρόνια – που γίνονταν για το «Αρμένικο ζήτημα». Από τις σημαντικότερες αναμνήσεις της ζωής πολλών Αρμενίων ήταν το «χαντές», γιορτή για την αποφοίτηση των μαθητών του Αρμενικού σχολείου. Κατά την διάρκειά της παραδίδονται τα απολυτήρια με την συμμετοχή της θρησκευτικής ηγεσίας.</p> <p>Πηγή Αντωνίου, Π.: <i>Η Ελληνοαρμενική Κοινότητα της Αθήνας. Εκδοχές και Αντιλήψεις της Αρμενικότητας μέσα από την καθημερινή συμβίωση με την Ελληνική Κοινωνία, 1995, διδακτορική διατριβή, σελ. 243</i></p>

	Γ. Νικολάου (2010). Εκπαίδευση και ταυτότητα στη Διασπορά.	Πηγή: Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια <u>el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</u>
43	Η Αρμενία (Χαγιαστάν στα αρμένικα) είναι μια χώρα της Ευρασίας που βρίσκεται στον νότιο Καύκασο, ανάμεσα στη Μαύρη και στην Κασπία Θάλασσα. Δυτικά συνορεύει με την Τουρκία, βόρεια με τη Γεωργία, ανατολικά με το Αζερμπαϊτζάν και νότια με το Ιράν (σελ. 46)	Η Αρμενία (Αρμενικά Χαγιαστάν), επίσημη Δημοκρατία της Αρμενίας, είναι μια χώρα της Ευρασίας ανάμεσα στη Μαύρη Θάλασσα και στην Κασπία στο Νότιο Καύκασο. Συνορεύει στα Δυτικά με την Τουρκία, στα βόρεια με τη Γεωργία, ανατολικά με το Αζερμπαϊτζάν και νότια με το Ιράν. Πηγή: Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια <u>el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</u>
44	Το Βασίλειο της Αρμενίας ήταν το πρώτο επίσημο κράτος που υιοθέτησε τον Χριστιανισμό ως κύρια θρησκεία στις αρχές του 4 ^{ου} αιώνα (συγκεκριμένα το 301) (σελ. 46).	Το Βασίλειο της Αρμενίας ήταν το πρώτο επίσημο κράτος που υιοθέτησε τον Χριστιανισμό ως επίσημη θρησκεία στις αρχές του 4 ^{ου} αιώνα (η παράδοση αναφέρει ως ημερομηνία το έτος 301). Πηγή: Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια <u>el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</u>

45	<p>Η σύγχρονη Δημοκρατία της Αρμενίας είναι, σύμφωνα με το Σύνταγμά της, κοσμικό κράτος, αν και η χριστιανική παράδοση διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στην ιστορική και εθνική ταυτότητα του αρμένικου λαού. Η Δημοκρατία της Αρμενίας μετέχει ως μέλος σε περισσότερους από 40 διεθνείς οργανισμούς, μεταξύ των οποίων τα Ηνωμένα Έθνη, το Συμβούλιο της Ευρώπης, η Ασιατική Τράπεζα Ανάπτυξης, η Κοινοπολιτεία Ανεξαρτήτων Κρατών, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου και ο Οργανισμός για την Οικονομική Συνεργασία στη Μαύρη Θάλασσα (σελ. 46)</p>	<p>Η σύγχρονη Δημοκρατία της Αρμενίας είναι κατά το σύνταγμά της κοσμικό κράτος, αν και η χριστιανική πίστη παίζει σημαντικό ρόλο στην ιστορία και την αυτοσυνείδηση του αρμένικου λαού. Η Αρμενία είναι μέλος σε πάνω από 40 διεθνείς οργανισμούς, μεταξύ άλλων στα Ηνωμένα Έθνη, το Συμβούλιο της Ευρώπης, την Ασιατική Τράπεζα Ανάπτυξης, την Κοινοπολιτεία Ανεξάρτητων Κρατών, τον Παγκόσμιο Οργανισμό για την Οικονομική Συνεργασία στη Μαύρη Θάλασσα</p> <p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p>
46	<p>Η Αρμενία συμμετέχει ακόμη στο πρόγραμμα του ΝΑΤΟ «Συνεργασία για την ειρήνη», καθώς και στον Οργανισμό Συνθήκης Συλλογικής Ασφάλειας. Είναι επίσης μέλος παρατηρητής στην Ευρασιατική Οικονομική Κοινότητα και στο Κίνημα των Αδεσμεύτων (σελ. 46-47)</p>	<p>Συμμετέχει επίσης στο πρόγραμμα του ΝΑΤΟ «Συνεργασία για την ειρήνη (PfP) και στον Οργανισμό Συνθήκης Συλλογικής Ασφάλειας. Είναι επίσης μέλος-παρατηρητής στην Ευρασιατική Οικονομική Κοινότητα και στο Κίνημα των Αδεσμεύτων.</p> <p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p>
47	<p>Το όνομα της χώρας στην αρμένικη γλώσσα είναι «Χάικ». Κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα το όνομα επεκτάθηκε σε «Χαγιαστάν» με την προσθήκη της ιρανικής κατάληξης «-σταν», που σημαίνει τη χώρα ή τον τόπο. Κατά την παράδοση, το όνομα αυτό ανήκει στον Χαικ, μυθικό γενάρχη των Αρμενίων και δισέγγονο του Νώε, που σύμφωνα με τον</p>	<p>Το όνομα της χώρας στην Αρμενική γλώσσα είναι Χάικ. Κατά τον Μεσαίωνα, το όνομα αυτό επεκτάθηκε σε Χαγιαστάν με την προθήκη της ιρανικής κατάληξης –σταν (που σημαίνει χώρα, τόπος). Το όνομα κατά την παράδοση προέρχεται από τον Χαικ, μυθικό γενάρχη των Αρμενίων και δισέγγονο του Νώε, που σύμφωνα με τον Μωυσή της Κορέν νίκησε των βαβυλώνιο βασιλιά Μπελ το 2492 π.Χ και</p>

	<p>Μωσή της Κορέν νίκησε τον Βαβυλώνιο βασιλιά Μπελ το 2492 π.Χ. και εγκαταστάθηκε με τον λαό του στο Αραράτ (σελ. 47).</p>	<p>εγκαταστάθηκε μαζί με το λαό του στην περιοχή τους όρους Αραράτ.</p> <p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p>
48	<p>Η Αρμενία απλώνεται στα υψίπεδα γύρω από το όρος Αραράτ, πάνω στο οποίο, σύμφωνα με την ιουδαϊκή και χριστιανική μυθολογία, προσάραξε η κιβωτός του Νώε μετά τον Κατακλυσμό (Γένεση 8:4). Κατά την εποχή του Χαλκού πολλά κράτη άκμασαν στην περιοχή της σημερινής Αρμενίας, ανάμεσα στα οποία η αυτοκρατορία των Χετταίων, το Μιτανί (νοτιοδυτική ιστορική Αρμενία), και τα Βασίλεια των Ουραρτού (1000-600 π.Χ.) και Χαγιάζα-Άσι (1500-1200 π.Χ.). Αργότερα οι Ναϊρί (12ος-9ος αι.) και το Βασίλειο του Ουραρτού (1000-600 π.Χ.) κυριάρχησαν διαδοχικά στα αρμενικά υψίπεδα. (σελ. 47-48)</p>	<p>Η Αρμενία απλώνεται στα υψίπεδα που περιβάλλουν το Αραράτ, πάνω στο οποίο, σύμφωνα με την Ιουδαϊκή και χριστιανική πίστη, προσάραξε η κιβωτός του Νώε μετά τον κατακλυσμό (Γένεση 8:4). Κατά την εποχή του Χαλκού πολλά κράτη άκμασαν στην περιοχή της σημερινής Αρμενίας, ανάμεσα στα οποία η αυτοκρατορία των Χετταίων, το Μιτανί (νοτιοδυτική ιστορική Αρμενία), και τα Βασίλεια των Ουραρτού (1000-600 π.Χ.) και Χαγιάζα-Άσι (1500-1200 π.Χ.). Κατόπιν, οι Ναϊρί (12^{ος}-9^{ος} αι.) και το Βασίλειο του Ουραρτού (1000-600 π.Χ.) κυριάρχησαν διαδοχικά στα αρμενικά υψίπεδα.</p> <p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p>
49	<p>Μετά την κατάρρευσή του, στα 428 μ.Χ., το μεγαλύτερο μέρος του Βασιλείου της Αρμενίας ενσωματώνεται στην Περσική Αυτοκρατορία των Σασσανιδών. Με το τέλος της αρμενικής εξέγερσης που κορυφώθηκε στη Μάχη του Βαρτανάτζ το 451, οι Χριστιανοί Αρμένιοι θα διατηρήσουν τη θρησκευτική τους ελευθερία, ενώ στην περιοχή παραχωρήθηκε καθεστώς αυτονομίας. Ένα άλλο τμήμα του Βασιλείου ενσωματώθηκε στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία και οργανώθηκε σε τέσσερα θέματα από τον Ιουστινιανό (Χασιώτης, 1999). Η κατάκτηση της από τους Άραβες μετέτρεψε την Αρμενία</p>	<p>Μετά την κατάρρευση του Βασιλείου της Αρμενίας στα 428, το μεγαλύτερο μέρος του ενσωματώθηκε στην Περσική Αυτοκρατορία των Σασσανιδών. Μετά την αρμενική εξέγερση που κορυφώθηκε στη Μάχη του Βαρτανάτζ το 451, οι Χριστιανοί Αρμένιοι διατήρησαν τη θρησκευτική τους ελευθερία, ενώ στην περιοχή παραχωρήθηκε καθεστώς αυτονομίας. Ένα άλλο τμήμα του Βασιλείου ενσωματώθηκε στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία και οργανώθηκε σε τέσσερα θέματα από τον Ιουστινιανό.</p> <p>Μετά την κατάκτηση της από τους Άραβες η Αρμενία έγινε το</p>

	<p>σε εμιράτο, μια αυτόνομη περιοχή μέσα στην Αραβική αυτοκρατορία, στην οποία επιστράφηκαν τα εδάφη που είχε προτού αποτελέσει τμήμα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Το Εμιράτο κυβερνούσε ο Πρίγκιπας της Αρμενίας, ο οποίος αναγνωριζόταν από τον Χαλίφη και τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα. Ήταν Τμήμα της διοικητικής υποδιαίρεσης Αμρινίγια που δημιουργήθηκε από τους Άραβες, το οποίο περιλάμβανε και τμήματα της Γεωργίας και της Αλβανίας του Καυκάσου, και είχε ως πρωτεύουσα την αρμενική πόλη Ντβιν. Το εμιράτο διατηρήθηκε μέχρι το 884, όταν ανεξαρτητοποιήθηκε και πάλι από την αποδυναμωμένη πλέον Αραβική Αυτοκρατορία.</p> <p>Το νέο βασίλειο κυβερνήθηκε από την Δυναστεία των Βαγραδιτών και διατηρήθηκε έως το 1045 μ.Χ. Με το πέρασμα του χρόνου, πολλά τμήματα της Βαγραδιτικής Αρμενίας διαχωρίστηκαν ως ανεξάρτητα βασίλεια και πριγκηπάτα. Ένα από αυτά ήταν το βασίλειο του Βασπουραχάν, που κυβερνούσε ο Οίκος των Αρτσρούνι, οι οποίοι ωστόσο αναγνώριζαν την εξουσία των Βαγρατιδών βασιλέων (Μαλιγκούδης, 2000).</p> <p>Το 1045, η Βυζαντινή Αυτοκρατορία κατέκτησε τη Βαγραδατική Αρμενία και σύντομα και τα υπόλοιπα αρμενικά κράτη.</p>	<p>Εμιράτο της Αρμενίας, μια αυτόνομη περιοχή μέσα στην Αραβική αυτοκρατορία, παίρνοντας πίσω και τα εδάφη που είχαν πριν αποτελέσει τμήμα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Το Εμιράτο κυβερνούνταν από τον Πρίγκιπα της Αρμενίας, που αναγνωριζόταν από τον Χαλίφη και τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα. Ήταν Τμήμα της διοικητικής υποδιαίρεσης Αμρινίγια που δημιουργήθηκε από τους Άραβες, που περιελάμβανε και τμήματα της Γεωργίας και της Αλβανίας του Καυκάσου, και είχε ως πρωτεύουσα την αρμενική πόλη Ντβιν. Το πριγκιπάτο διατηρήθηκε μέχρι το 884, όταν και απέκτησε και πάλι την ανεξαρτησία του από την αποδυναμωμένη πλέον Αραβική Αυτοκρατορία.</p> <p>Το νέο βασίλειο κυβερνήθηκε από την Δυναστεία των Βαγραδιτών, και κράτησε έως το 1045. Με το πέρασμα του χρόνου, πολλά τμήματα της Βαγραδιτικής Αρμενίας διαχωρίστηκαν ως ανεξάρτητα βασίλεια και πριγκηπάτα, όπως το βασίλειο του Βασπουραχάν που κυβερνούνταν από τον Οίκο των Αρτσρούνι, που ωστόσο αναγνώριζαν την εξουσία των Βαγρατιδών βασιλέων.</p> <p>Το 1045, η Βυζαντινή Αυτοκρατορία κατέκτησε τη Βαγραδατική Αρμενία και σύντομα και τα υπόλοιπα αρμενικά κράτη.</p> <p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p>
	<p>Κατά τη δεκαετία του 1230 οι Μογγόλοι Ιλκχάν κατέκτησαν το πριγκηπάτο και τον υπόλοιπη Αρμενία. Τις εισβολές των Μογγόλων σύντομα ακολούθησαν εκείνες άλλων φυλών της</p>	<p>Κατά τη δεκαετία του 1230 οι Μογγόλοι Ιλκχάν κατέκτησαν το πριγκηπάτο και την υπόλοιπη Αρμενία. Τις εισβολές των Μογγόλων σύντομα ακολούθησαν αυτές των άλλων φυλών της Κεντρικής Ασίας,</p>

50	Κεντρικής Ασίας, που συνεχίστηκαν έως και τον 15 ^ο αιώνα. (σελ.50)	που συνεχίστηκαν έως και το 15 ^ο αιώνα. <u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία
51	Κατά τον 16 ^ο αιώνα η Οθωμανική Αυτοκρατορία και οι Πέρσες Σαφαβίδες μοιράστηκαν την Αρμενία. Αργότερα, η Ρωσική Αυτοκρατορία ενσωμάτωσε την ανατολική Αρμενία (που αποτελούνταν από τα Χανάνα του Γιερεβάν και του Καραμπάχ, το 1813 και το 1828, αντίστοιχα) (σελ. 50)	Κατά τον 16 ^ο αιώνα η Οθωμανική Αυτοκρατορία και οι Πέρσες Σαφαβίδες μοιράστηκαν την Αρμενία. Αργότερα, η Ρωσική Αυτοκρατορία ενσωμάτωσε την ανατολική Αρμενία (που αποτελούνταν από τα χανάτα του Γιερεβάν και του Καραμπάχ) το 1813 και το 1828. <u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία
52	Υπό οθωμανική κυριαρχία οι Αρμένιοι απολάμβαναν σχετικά μεγάλη αυτονομία στις περιοχές τους και ζούσαν σε σχετική αρμονία με τις άλλες ομάδες της αυτοκρατορίας (συμπεριλαμβανομένων των κυρίαρχών τους Τούρκων). Υπήρξαν όμως και θύματα διακρίσεων, δεδομένου ότι ήταν χριστιανοί που ζούσαν σε ένα αυστηρά μουσουλμανικό κοινωνικό σύστημα. Την περίοδο 1894-96, όταν άρχισαν να διεκδικούν περισσότερα δικαιώματα, ο Σουλτάνος Αμπντουλχαμίτ Β΄ οργάνωσε σφαγές τους με τελικό απολογισμό 80.000-3000.000 θύματα. Καθώς η Οθωμανική Αυτοκρατορία άρχισε να καταρρέει, η επανάσταση των Νεότουρκων, το 1908, ανέτρεψε τον Αμπντουλχαμίτ. Οι Αρμένιοι ήλπισαν πως η Επιτροπή Ενότητας και Προόδου θα τους αποκαθιστούσε ως ισότιμους πολίτες. Το 1914 εξαγγέλθηκε ένα πακέτο μεταρρυθμίσεων που αφορούσαν τους Αρμένιους και διορίστηκε ένα γενικός	Κάτω από την οθωμανική κυριαρχία, οι Αρμένιοι απολάμβαναν σχετικά μεγάλη αυτονομία στις περιοχές τους και ζούσαν σε σχετική αρμονία με τις άλλες εθνοτικές ομάδες της αυτοκρατορίας (συμπεριλαμβανομένων των κυρίαρχών τους Τούρκων). Παρόλα αυτά, σαν Χριστιανοί που ζούσαν σε ένα αυστηρά Μουσουλμανικό κοινωνικό σύστημα, οι Αρμένιοι υπήρξαν θύματα διακρίσεων. Όταν άρχισαν να διεκδικούν περισσότερα δικαιώματα, ο Σουλτάνος Αμπντούλ Χαμίτ Β΄ οργάνωσε σφαγές των Αρμενίων κατά το 1894-96, με τελικό απολογισμό 80-300.000 θύματα. Καθώς η Οθωμανική Αυτοκρατορία άρχισε να καταρρέει, η Επανάσταση των Νεότουρκων το 1908 ανέτρεψε τον Αμπντουλχαμίτ. Οι Αρμένιοι ήλπισαν πως η Επιτροπή Ενότητας και Προόδου θα τους αποκαθιστούσε ως ισότιμους πολίτες. Το 1914 εξαγγέλθηκε ένα πακέτο μεταρρυθμίσεων που αφορούσαν τους Αρμένιους και διορίστηκε ένα γενικός επιθεωρητής για τα θέματά τους (<i>Ως πηγή του</i>

	<p>επιθεωρητής για τα θέματά τους (Ινστιτούτο Ζοριάν Μασαχουσέτης). (σελ. 51).</p>	<p>αποσπάσματος αναφέρεται: <i>Kirakosian, J.S (1972). Η Αρμενία στα έγγραφα της διεθνούς διπλωματίας και Σοβιετικής εξωτερικής πολιτικής, 1828-1923. Yerevan)</i></p> <p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p>
53	<p>Λίγα χρόνια μετά τη Γενοκτονία, η Αρμενία ενσωματώθηκε στη Σοβιετική Ένωση και μαζί με τη Γεωργία και το Αζερμπαϊτζάν συγκρότησαν την Ομοσπονδία Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών της Υπερκαυκασίας (ΟΣΣΔΥ), που ιδρύθηκε στις 4 Μαΐου 1922. Με αυτή την προσάρτηση, η Συνθήκη της Αλεξανδρούπολης αντικαταστάθηκε με την τουρκοσοβιετική Συνθήκη του Καρς (σελ.53).</p>	<p>Η Αρμενία ενσωματώθηκε στη Σοβιετική Ένωση και μαζί με τη Γεωργία και το Αζερμπαϊτζάν αποτέλεσε την Ομοσπονδία Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών της Υπερκαυκασίας, που ιδρύθηκε στις 4 Μαΐου 1922. Με την προσάρτηση αυτή, η Συνθήκη της Αλεξανδρούπολης αντικαταστάθηκε με την τουρκοσοβιετική Συνθήκη του Καρς.</p> <p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p>
54	<p>Οι όροι της συνθήκης προέβλεπαν παραχωρήσεις τα τουρκικής πλευράς έναντι της Σοβιετικής Ένωσης, με κυριότερη αυτή του ελέγχου της Αζαρίας και του λιμανιού Μπατούμι, και με αντάλλαγμα την κυριαρχία στο Καρς, το Αρνταχάν και το Ιγντίρ, που αποτελούσαν τμήμα της ρωσικής Αρμενίας (Walker, 1990). Η Ομοσπονδία Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών της Υπερκαυκασίας συνέχισε να υπάρχει έως το 1936, οπότε διαιρέθηκε σε τρεις ξεχωριστές οντότητες: την Σοβιετική</p>	<p>Σύμφωνα με αυτή, η Τουρκία παρέδιδε στη Σοβιετική Ένωση τον έλεγχο της Αζαρίας και του λιμανιού Μπατούμι με αντάλλαγμα την κυριαρχία στις πόλεις Καρς, Αρνταχάν και Ιγντίρ, που όλες ήταν τμήμα της Ρωσικής Αρμενίας. Η ΟΣΣΔΥ συνέχισε να υπάρχει έως το 1936, οπότε διαιρέθηκε σε τρεις ξεχωριστές οντότητες, την Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Αρμενίας, την ΣΣΔ του Αζερμπαϊτζάν και την ΣΣΔ της Γεωργίας</p>

	<p>Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Αρμενίας, την Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία του Αζερμπαϊτζάν και την Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Γεωργίας (σελ. 53-54).</p>	<p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p>
55	<p>(Σελίδες 54-56)</p> <p>Ως τμήμα της ΕΣΣΔ οι Αρμένιοι έζησαν σε κλίμα σχετικής σταθερότητας. Έλαβαν φάρμακα, τρόφιμα και άλλες ενισχύσεις από τη Μόσχα, και το κομμουνιστικό καθεστώς λειτούργησε θετικά σε σύγκριση με την πολιτική της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η κατάσταση ωστόσο έγινε πιο δύσκολη για την εκκλησία, η οποία την περίοδο της σοβιετικής κυριαρχίας αντιμετώπισε αρκετά προβλήματα. Μετά το θάνατο του Λένιν, ηγέτης της ΕΣΣΔ έγινε ο Ιωσήφ Στάλιν ο οποίος εγκαινίασε μια νέα εποχή διώξεων για τους αρμένιους και άλλες εθνοτικές μειονότητες. Την περίοδο διακυβέρνησης του Στάλιν χιλιάδες Αρμένιοι εκτοπίστηκαν, εκδιώχθηκαν, βασανίστηκαν και εκτελέστηκαν (Σαμουηλίδης, 1987).</p> <p>Την ίδια χρονική περίοδο ξεκινά και η βιομηχανοποίηση της Αρμενίας, που, αν και η μικρότερη από τις Σοβιετικές Δημοκρατίες έμελλε να εξελιχθεί σε ένα από τα σημαντικότερα παραγωγικά κέντρα της ΕΣΣΔ. Η Αρμενία δεν υπέστη την καταστροφή που έπληξε τις δυτικές Σοβιετικές Δημοκρατίες κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου, αν και υπήρξε στόχος των Ναζί, καθώς αποτελούσε δίοδο προς τα πετρέλαια του Καυκάσου. Οι Αρμένιοι συμμετείχαν στην πολεμική προσπάθεια της ΕΣΣΔ και θρήνησαν περίπου 150.000 θύματα.[Panossian, 2006]. Με το τέλος του πολέμου, αξίωσαν από τον Στάλιν την</p>	<p><u>Πηγή:</u> Αρμενία Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία</p> <p>Οι Αρμένιοι έζησαν σε κλίμα σχετικής σταθερότητας ως τμήμα της ΕΣΣΔ. Έλαβαν φάρμακα, τρόφιμα και άλλες ενισχύσεις από τη Μόσχα, και το κομμουνιστικό καθεστώς αποτέλεσε θετική εξέλιξη σε σχέση με τα προηγούμενα τελευταία χρόνια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η κατάσταση δυσκόλεψε για την εκκλησία, που αντιμετώπισε αρκετά προβλήματα κατά τη Σοβιετική εποχή. Μετά το θάνατο του Λένιν, ηγέτης της ΕΣΣΔ έγινε ο Ιωσήφ Στάλιν οπότε και ξεκίνησε μια νέα εποχή διώξεων για τους Αρμένιους. Όπως συνέβη και με άλλες εθνοτικές μειονότητες που ζούσαν στην ΕΣΣΔ, πολλές χιλιάδες Αρμένιοι εκτοπίστηκαν και άλλοι εκτελέστηκαν.</p> <p>Εκείνη την εποχή ξεκίνησε και η βιομηχανοποίηση της Αρμενίας, που αν και η μικρότερη από τις Σοβιετικές Δημοκρατίες θα γινόταν ένα από τα σημαντικότερα παραγωγικά κέντρα της ΕΣΣΔ. Η Αρμενία ευτύχησε να μη γνωρίσει την καταστροφή που έπληξε τις δυτικές ΕΣΣΔ κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου, αν και ήταν στόχος των Ναζί καθώς αποτελούσε πέρασμα για τα πετρέλαια του Καυκάσου· όμως τελικά τα σχέδιά τους δεν πέτυχαν. Οι Αρμένιοι συμμετείχαν στην πολεμική προσπάθεια της ΕΣΣΔ και θρήνησαν περίπου 150.000 θύματα.[16: Walker, Chr. Armenian. The Survival of a Nation. 1990, σελ. 355-356] Ο Αρμένιος στρατηγός Χοβάνες</p>

ανάκτηση των επαρχιών του Καρς, του Ιγκντίρ και του Αρνταχάν που είχαν παραχωρηθεί στην Τουρκία με τη συνθήκη του Καρς. Η ΕΣΣΔ κήρυξε τη Συνθήκη άκυρη και ετοιμάστηκε να εισβάλλει στην Τουρκία προκειμένου να προσαρτήσει αυτά τα εδάφη. Η έναρξη του ψυχρού πολέμου όμως οδήγησε σε ματαιώση του σχεδίου, αφού η Τουρκία είχε αρχίσει να αναπτύσσει στενούς δεσμούς με τη Δύση (Walker, 1990).

Η ζωή στη Σοβιετική Αρμενία παρουσίασε βελτίωση όταν τα ηνία της ΕΣΣΔ ανέλαβε ο Νικίτα Χρουστσόφ το 1954. Με την ανάληψη καθηκόντων από τον καθολικό Βάζγκεν Α', το 1995, η εκκλησία γνώρισε μια ανανέωση. Το 1967 κατασκευάστηκε ένα μνημείο για τα θύματα της Γενοκτονίας των Αρμενίων στους λόφους πάνω από τον ποταμό Χραζντάν στο Γιερεβάν, ως απόρροια των μαζικών διαμαρτυριών των Αρμενίων για τη συμπλήρωση 50 χρόνων από τη Γενοκτονία το 1965.

Την περίοδο διακυβέρνησης της ΕΣΣΔ από τον Γκορμπατσώφ, κατά τη δεκαετία του 1980, οι Αρμένιοι απαίτησαν να ληφθούν μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος στην περιοχή τους, καθώς η έντονη βιομηχανοποίηση είχε δημιουργήσει μεγάλη ρύπανση. Εντάσεις σημειώθηκαν επίσης μεταξύ του Αζερμπαϊτζάν και του θύλακα του Ναγκόρνο-Καραμπάχ, περιοχή όπου ο πληθυσμός η πλειονότητα του πληθυσμού ήταν αρμενικής καταγωγής και η οποία είχε διαχωριστεί από την Αρμενία με απόφαση του Στάλιν το 1923. Οι Αρμένιοι του Καραμπάχ απαιτούσαν την επανένωσή τους με την Αρμενία (Croissant, 1998). Η δεκαετία έκλεισε με έναν καταστροφικό σεισμό μεγέθους 7,2 ρίχτερ (το 1988), που έπληξε την Αρμενία και προκάλεσε το θάνατο 50.000 ανθρώπων και πάρα πολλές υλικές ζημιές.

Η αδυναμία του Γκορμπατσώφ να λύσει τα προβλήματα της Αρμενίας (ειδικά αυτό του Καραμπάχ) δημιούργησε στη

Μπαγκραμιάν ανέλαβε τη διοίκηση του Μετώπου της Βαλτικής και για τις επιτυχίες του εκεί τιμήθηκε ως Ήρωας της Σοβιετικής Ένωσης.

Με το τέλος του πολέμου, οι Αρμένιοι ζήτησαν από το Στάλιν να παρθούν πίσω οι επαρχίες Καρς, Ιγκντίρ και Αρνταχάν που είχαν παραχωρηθεί στην Τουρκία κατά τη συνθήκη του Καρς. Η ΕΣΣΔ κύρηξε τη Συνθήκη άκυρη και ετοιμάστηκε να εισβάλλει στην Τουρκία προκειμένου να προσαρτήσει τα εδάφη αυτά, καθώς όμως εκείνη την εποχή ξεκινούσε ο Ψυχρός Πόλεμος η επέμβαση ματαιώθηκε προκειμένου να μη συμβεί ευρύτερη σύρραξη, καθώς η Τουρκία είχε αρχίσει να αναπτύσσει δεσμούς με τη Δύση.

Η ζωή στη Σοβιετική Αρμενία παρουσίασε βελτίωση όταν τα ηνία της ΕΣΣΔ ανέλαβε ο Νικήτα Χρουστσόφ το 1954. Η εκκλησία γνώρισε μια ανανέωση με την ανάληψη καθηκόντων από τον Καθολικό Βάζγκεν Α' το 1955. Το 1967 κατασκευάστηκε ένα μνημείο για τα θύματα της Γενοκτονίας των Αρμενίων στους λόφους πάνω από τον ποταμό Χραζντάν στο Γιερεβάν. Αυτό υπήρξε αποτέλεσμα των μαζικών διαμαρτυριών των Αρμενίων στα 50χρονα της Γενοκτονίας το 1965.

Στην εποχή του Γκορμπατσώφ κατά τη δεκαετία του '80, οι Αρμένιοι άρχισαν να απαιτούν περιβαλλοντικά μέτρα για την περιοχή τους, καθώς η έντονη βιομηχανοποίηση είχε δημιουργήσει μεγάλη ρύπανση. Άρχισαν επίσης εντάσεις μεταξύ του Αζερμπαϊτζάν και του θύλακα του Ναγκόρνο-Καραμπάχ, περιοχή όπου ο πληθυσμός είναι κατά πλειοψηφία αρμενικός και διαχωρίστηκε από την Αρμενία κατά διαταγή του Στάλιν το 1923. Οι Αρμένιοι του Καραμπάχ απαιτούσαν την επανένωσή τους με την Αρμενία(.). Η δεκαετία έκλεισε με έναν καταστρεπτικό σεισμό μεγέθους 7,2 που έπληξε την Αρμενία το 1988 και προκάλεσε το θάνατο 50.000 ανθρώπων και πάρα πολλές υλικές ζημιές.

χώρα τάσεις ανεξαρτοποίησης. Το Μάιο του 1990 ιδρύθηκε ο Νέος Αρμενικός Στρατός, δύναμη αποκλειστικά αρμενικής σύνθεση σε αντίθεση με τον Κόκκινο Στρατό της Σοβιετικής Ένωσης. Σύντομα ξέσπασαν συγκρούσεις μεταξύ του Αρμενικού Στρατού και Σοβιετικών Δυνάμεων Εσωτερικής Ασφάλειας στο Γιερεβάν, όταν οι Αρμένιοι αποφάσισαν να γιορτάσουν την επέτειο της ίδρυσης της Δημοκρατίας της Αρμενίας. Ο τελικός απολογισμός ήταν 5 νεκροί Αρμένιοι. Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν κοντά στην πρωτεύουσα, με αποτέλεσμα να βρουν το θάνατο 26 ακόμη Αρμένιοι, κυρίως άμαχοι. Στις 17 Μαρτίου του 1991 η Αρμενία, καθώς και οι Βαλτικές Δημοκρατίες, η Γεωργία και η Μολδαβία, μπόϊκοτάρισαν το δημοψήφισμα που διεξάχθηκε στη Σοβιετική Ένωση και στο οποίο 78% των πολιτών αποφάσισαν τη διατήρηση της Ένωσης με τροποποιημένη μορφή.[Panossian, 2006]

Το 1991 η Σοβιετική Ένωση διαλύθηκε και η Αρμενία ξανάγινε ανεξάρτητο κράτος. Ήταν η πρώτη μη-Βαλτική χώρα που κήρυξε την ανεξαρτησία της στις 23 Αυγούστου του 1991. Τα πρώτα χρόνια εκτός Σοβιετικής Ένωσης σηματοδεύτηκαν από οικονομικές δυσκολίες, αποτέλεσμα κυρίως του πολέμου στο Καραμπάχ. Τα οικονομικά προβλήματα επιδεινώθηκαν όταν το Κόμμα του Λαϊκού Μετώπου του Αζερμπαϊτζάν έπεισε την κυβέρνηση να επιβάλλει στην Αρμενία σιδηροδρομικό και αεροπορικό αποκλεισμό. Το εμπάργκο διέλυσε την οικονομία της Αρμενίας, καθώς το 85% των εισαγωγών και εξαγωγών της γίνονταν μέσω σιδηροδρόμου.[Croissant, 1998]. Το 1993 η Τουρκία επέβαλλε με τη σειρά της αποκλεισμό σε μια κίνηση υποστήριξης των θέσεων του Αζερμπαϊτζάν.[De Waal, 2003].

Ο Πόλεμος του Καραμπάχ τελείωσε με την κατάπαυση πυρός που επιβλήθηκε το 1994, ύστερα από επίμονες διπλωματικές προσπάθειες των Ρώσων. Ο πόλεμος θεωρήθηκε επιτυχημένος για τους Αρμένιους του Καραμπάχ,

Η ανικανότητα του Γκορμπατσώφ να λύσει τα προβλήματα της Αρμενίας (ειδικά αυτό του Καραμπάχ) δημιούργησε τάσεις ανεξαρτητοποίησης στη χώρα. Το Μάιο του 1990 ιδρύθηκε ο Νέος Αρμενικός Στρατός, δύναμη με αποκλειστικά αρμενική σύνθεση σε αντίθεση με τον Κόκκινο Στρατό της Σοβιετικής Ένωσης. Σύντομα ξέσπασαν συγκρούσεις μεταξύ του Αρμενικού Στρατού και Σοβιετικών Δυνάμεων Εσωτερικής Ασφάλειας στο Γιερεβάν, όταν οι Αρμένιοι αποφάσισαν να γιορτάσουν την επέτειο της ίδρυσης της Δημοκρατίας της Αρμενίας, με απολογισμό πέντε νεκρούς Αρμένιους. Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν κοντά στην πρωτεύουσα με αποτέλεσμα να βρουν το θάνατο εικοσιέξι επιπλέον Αρμένιοι, κυρίως άμαχοι. Στις 17 Μαρτίου του 1991 η Αρμενία, καθώς και οι Βαλτικές Δημοκρατίες, η Γεωργία και η Μολδαβία, μπόϊκοτάρισαν το δημοψήφισμα που διεξάχθηκε στη Σοβιετική Ένωση και στο οποίο 78% των πολιτών αποφάσισαν τη διατήρηση της Ένωσης με τροποποιημένη μορφή.[17: Baltic states, Armenia, Georgia, and Moldova boycott USSR referendum, <http://web.archive.org/web/>]

Το 1991 η Σοβιετική Ένωση διαλύθηκε και η Αρμενία ξανάγινε ανεξάρτητο κράτος. Έγινε η πρώτη μη-Βαλτική χώρα που διακήρυξε την ανεξαρτησία της στις 23 Αυγούστου του 1991. Όμως, τα πρώτα χρόνια εκτός Σοβιετικής Ένωσης σηματοδεύτηκαν από οικονομικές δυσκολίες καθώς και από την ειβολή της Αρμενίας στο Καραμπάχ κατά τον Πόλεμο του Ναγκόρνο Καραμπάχ ανάμεσα στους Αρμένιους του Καραμπάχ και το Αζερμπαϊτζάν.

Τα οικονομικά προβλήματα επιδεινώθηκαν σε μεγάλο βαθμό από αυτή τη σύγκρουση, καθώς το Κόμμα Λαϊκού Μετώπου του Αζερμπαϊτζάν έπεισε την κυβέρνηση να επιβάλλει σιδηροδρομικό και αεροπορικό αποκλεισμό στην Αρμενία. Το εμπάργκο τσάκισε την οικονομία της Αρμενίας καθώς το 85% των εισαγωγών και εξαγωγών της γίνονταν μέσω σιδηροδρόμου.[18: Croissant, M. 1998] Το 1993 η Τουρκία επέβαλλε και αυτή αποκλεισμό στην Αρμενία σε υποστήριξη του Αζερμπαϊτζάν.[19]

οι οποίοι αμέσως μετά το τέλος έλεγχαν το 14% του διεθνώς αναγνωρισμένου εδάφους του Αζερμπαϊτζάν, έκταση που συμπεριλαμβάνει και τον θύλακα του Ναγκόρνο Καραμπάχ.[Croissant, 1998] Από τότε διεξάγονται ειρηνευτικές συνομιλίες με τη μεσολάβηση του Οργανισμού για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη.. Το διοικητικό καθεστώς του Καραμπάχ δεν έχει καθοριστεί ακόμη με σαφήνεια. Οι οικονομίες και των δυο χωρών έχουν πληγεί από την απουσία μιας τελικής συμφωνίας και τα σύνορα της Αρμενίας με το Αζερμπαϊτζάν και την Τουρκία παραμένουν κλειστά (Panossian, 2006), αν και τελευταία γίνονται απόπειρες επαναπροσέγγισης στις σχέσεις Αρμενίας-Τουρκίας.

Στις αρχές του 21^{ου} αιώνα η Αρμενία φαίνεται να αντιμετωπίζει πολλές δυσκολίες, αν και έχει καταφέρει να βελτιώσει τη θέση της. Έχοντας στραφεί στην οικονομία της αγοράς, το 2008 ήταν η 28η οικονομικά πιο φιλελεύθερη χώρα του κόσμου σύμφωνα με το Heritage Foundation. Οι σχέσεις της με την Ευρώπη, τη Μέση Ανατολή και την Κοινοπολιτεία Ανεξάρτητων Κρατών έχουν βοηθήσαν στην ανάπτυξη του εμπορίου και της βιομηχανίας. Φυσικό αέριο, πετρέλαιο και άλλες πρώτες ύλες διοχετεύονται μέσω δυο χωρών, της Γεωργίας και του Ιράν, με τις οποίες η Αρμενία διατηρεί καλές και στενές σχέσεις (Panossian, 2006).

(Σελίδες 54-56)

Ο Πόλεμος του Καραμπάχ τελείωσε με την κατάπαυση πυρός που επιβλήθηκε το 1994 μετά από προσπάθειες των Ρώσων. Ο πόλεμος θεωρήθηκε επιτυχημένος για τους Αρμένιους του Καραμπάχ που στο τέλος του έλεγχαν το 14% του διεθνώς αναγνωρισμένου εδάφους του Αζερμπαϊτζάν, έκταση που συμπεριλαμβάνει και τον θύλακα του Ναγκόρνο Καραμπάχ.[20: De Waal, Th. Black Garden] Από τότε η Αρμενία και το Αζερμπαϊτζάν διεξάγουν ειρηνευτικές συνομιλίες υπό τη μεσολάβηση του Οργανισμού για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη. Το διοικητικό καθεστώς του Καραμπάχ δεν έχει καθοριστεί ακόμη με σαφήνεια. Οι οικονομίες και των δυο χωρών έχουν πληγεί από την απουσία μιας τελικής συμφωνίας και τα σύνορα της Αρμενίας με το Αζερμπαϊτζάν και την Τουρκία παραμένουν κλειστά.

Καθώς μπαίνει στο Εικοστό Πρώτο αιώνα, η Αρμενία αντιμετωπίζει πολλές δυσκολίες. Παρόλα αυτά, έχει καταφέρει κάπως να βελτιώσει τη θέση της. Έχει στραφεί προς την οικονομία της αγοράς και το 2008 ήταν η 28η οικονομικά πιο απελευθερωμένη χώρα του κόσμου.[21: Δείκτης Οικονομικής Ελευθερίας, 2000, <http://web.archive.org/web/>] Οι σχέσεις της με την Ευρώπη, τη Μέση Ανατολή και την Κοινοπολιτεία Ανεξάρτητων Κρατών έχουν βοηθήσει το εμπόριο της να αναπτυχθεί. Φυσικό αέριο, πετρέλαιο και άλλες πρώτες ύλες φτάνουν μέσω δυο χωρών, της Γεωργίας και του Ιράν, με τις οποίες η Αρμενία διατηρεί καλές και στενές σχέσεις.

Πηγή:

Αρμενία

Βικιπαίδεια, η ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

el.wikipedia.org/wiki/Αρμενία

	Νικολάου, Γ., 2010: Εκπαίδευση και Ταυτότητα στη Διασπορά, σελ. 137, 138	Πηγή: C. Baker, 2001: Εισαγωγή στη Διγλωσσία και τη Δίγλωσση Εκπαίδευση, σελ. 275

56	<p>Οι Otheguy και Otto (1980) κάνουν διάκριση ανάμεσα στη <i>στατική διατήρηση</i>, η οποία αποσκοπεί στην απλή διατήρηση των γλωσσικών δεξιοτήτων που έχει το παιδί όταν αρχίζει το σχολείο, και στην <i>εξελικτική διατήρηση</i> που επιδιώκει την πλήρη ανάπτυξη των δεξιοτήτων της γλώσσας της οικογένειας τόσο στον προφορικό όσο και στον γραπτό λόγο. Αυτή είναι η λεγόμενη <i>δίγλωσση εκπαίδευση εμπλουτισμού</i> για τα παιδιά των γλωσσικών μειονοτήτων (αν και ο όρος χρησιμοποιείται επίσης για την εκπαίδευση των παιδιών της γλωσσικής πλειονότητας τα οποία μαθαίνουν μια ξένη γλώσσα στο σχολείο). Η <i>δίγλωσση εκπαίδευση εμπλουτισμού</i> αποσκοπεί στην υπέρβαση της στατικής διατήρησης με την επέκταση της ατομικής και ομαδικής χρήσης των μειονοτικών γλωσσών και τη μετάβαση στον πολιτισμικό πλουραλισμό και στην κοινωνική αυτονομία μιας εθνοτικής ομάδας.</p>	<p>Οι Otheguy και Otto (1980) κάνουν ένα διαχωρισμό μεταξύ των στόχων της στατικής διατήρησης και της εξελικτικής διατήρησης. Η στατική διατήρηση στοχεύει να κρατήσει τις γλωσσικές δεξιότητες στο επίπεδο που έχει το παιδί όταν αρχίζει το σχολείο. Η εξελικτική διατήρηση στοχεύει να αναπτύξει τις δεξιότητες του παιδιού στη γλώσσα της οικογένειας πλήρως τόσο στον προφορικό όσο και στο γραπτό λόγο. Πρόκειται για τη συχνά λεγόμενη Δίγλωσση Εκπαίδευση Εμπλουτισμού για τα παιδιά των γλωσσικών μειονοτήτων (ο όρος «Δίγλωσση Εκπαίδευση Εμπλουτισμού» χρησιμοποιείται επίσης για την περίπτωση των παιδιών της γλωσσικής πλειονότητας, τα οποία μαθαίνουν μια δεύτερη γλώσσα στο σχολείο). [...] Η Δίγλωσση Εκπαίδευση Εμπλουτισμού στοχεύει να υπερβεί τη στατική διατήρηση, επεκτείνοντας την ατομική και ομαδική χρήση των μειονοτικών γλωσσών και οδηγώντας στον πολιτιστικό πλουραλισμό (βλ. Κεφάλαιο 20) και στην κοινωνική αυτονομία μιας εθνοτικής ομάδας.</p>
	<p>Νικολάου, Γ., 2010: Εκπαίδευση και Ταυτότητα στη Διασπορά, σελ. 128</p>	<p>Πηγή: <u>Μειονοτικές γλώσσες και μειονότητες στην Ελλάδα</u> http://xeferi.wordpress.com/2007/10/08/%CE%BC%CE%B5%CE%B9%CE%BF%CE%BD%CE%BF%CF%84%CE%B9%CE%BA%C</p>

		E%AD%CF%82-%CE%B3%CE%BB%CF%8E%CF%83%CF%83%CE%B5%CF%82-%CE%B3%CE%BB%CF%89%CF%83%CF%83%CE%B9%CE%BA%CE%AD%CF%82-%CE%BC%CE%B5%CE%B9%CE%BF/
61	<p>Ο Allard (αναφ. στο Κωστούλα-Μακράκη, 2001) παραθέτει τέσσερα κριτήρια που χαρακτηρίζουν τις γλωσσικές μειονότητες: (α) την αυτοκατηγοριοποίηση, δηλαδή τον αυτοπροσδιορισμό της μειονότητας ως τέτοιας (β) την κοινή καταγωγή των ομιλητών της εν λόγω γλώσσας (γ) τα ιδιαίτερα γλωσσικά, πολιτισμικά ή ιστορικά χαρακτηριστικά που συνδέονται με τη γλώσσα και (δ) την κοινωνική οργάνωση της διεπίδρασης των γλωσσικών ομάδων κατά τρόπο ώστε η ομάδα να τοποθετείται σε μειονοτική θέση.</p>	<p>Ο Allardt (στην Κωστούλα-Μακράκη 2001: 41) παραθέτει τέσσερα κριτήρια που χαρακτηρίζουν τις γλωσσικές μειονότητες: α) την αυτοκατηγοριοποίηση, τον αυτοπροσδιορισμό της δηλαδή ως τέτοιας, β) την κοινή καταγωγή των ομιλητών της εν λόγω γλώσσας, γ) τα ιδιαίτερα γλωσσικά, πολιτισμικά ή ιστορικά χαρακτηριστικά που συνδέονται με τη γλώσσα και δ) την κοινωνική οργάνωση της διεπίδρασης των γλωσσικών ομάδων κατά τέτοιο τρόπο ώστε η ομάδα να τοποθετείται σε μειονοτική θέση.</p>